Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého rozšířeného senátu)

24. května 2023*

„Hospodářská soutěž – Trh s daty – Správní řízení – Článek 18 odst. 3 a čl. 24 odst. 1 písm. d) nařízení (ES) č. 1/2003 – Žádost o informace – Virtuální datová místnost – Povinnost uvést odůvodnění – Právní jistota – Právo na obhajobu – Nezbytná povaha vyžadovaných informací – Zneužití pravomoci – Právo na respektování soukromého života – Proporcionalita – Zásada řádné správy – Profesní tajemství“

Ve věci T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, dříve Facebook Ireland Ltd, se sídlem v Dublinu (Irsko), zástupci: D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, a T. Oeyen, avocat,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zástupci: G. Conte, C. Urraca Caviedes a C. Sjödin, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Spolkovou republikou Německo, zástupci: S. Costanzo, jako zmocněnkyně,

vedlejší účastnicí řízení,

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát),

během porad ve složení: S. Papasavvas, předseda, D. Spielmann (zpravodaj), R. Mastroianni, M. Brkan a I. Gâlea, soudci,

za soudní kancelář: I. Kurme, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 1. června 2022,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společnost Meta Platforms Ireland Ltd, dříve společnost Facebook Ireland Ltd, domáhá zrušení rozhodnutí Komise C(2020) 3011 final ze dne 4. května 2020 v řízení podle čl. 18 odst. 3 a čl. 24 odst. 1 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (věc AT.40628 – Praktiky společnosti Facebook týkající se dat) (dále jen „původní rozhodnutí“), ve znění rozhodnutí Komise C(2020) 9231 final ze dne 11. prosince 2020 (dále jen „pozměňující rozhodnutí“) (dále jen společně „napadené rozhodnutí“).

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 13. března 2019 zaslala Evropská komise žalobkyni žádost o informace rozhodnutím přijatým na základě čl. 18 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Tato žádost o informace obsahovala více než 100 samostatných otázek týkajících se různých aspektů činností a nabídky výrobků žalobkyně.

3 Žalobkyně odpověděla na tuto žádost o informace ve třech fázích, a to 23. dubna, 21. května a 18. června 2019. Předložené dokumenty byly identifikovány prostřednictvím úvodního vyhledávání provedeného za použití vyhledávacích pojmů zvolených žalobkyní a kontroly relevance provedené jejími externími právníky, kvalifikovanými k výkonu činnosti v Evropské unii.

4 Dne 30. srpna 2019 zaslala Komise na základě čl. 18 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 žádost o informace. Žádost o informace obsahovala 83 samostatných otázek týkajících se Facebook Marketplace, sociálních sítí a poskytovatelů online inzerátů.

5 Žalobkyně odpověděla na tuto žádost o informace ve třech fázích, a to ve dnech 30. září, 10. října a 5. listopadu 2019.

6 Dne 11. listopadu 2019 přijala Komise druhé rozhodnutí podle čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003. Komise požádala žalobkyni, aby předložila zejména několik interních dokumentů splňujících určitá kumulativní kritéria. Požadovanými dokumenty byly v podstatě dokumenty vypracované některými depozitáři (custodians) na jejich účet nebo obdržené těmito depozitáři, datované od 1. ledna 2013 do data tohoto rozhodnutí a obsahující určité vyhledávací pojmy. Zejména bylo nutné použít dva různé soubory vyhledávacích výrazů na dva různé soubory depozitářů. U souboru depozitářů měly být použity vyhledávací pojmy, které si sama žalobkyně vybrala a použila z vlastní iniciativy k vyhledávání a identifikaci interních dokumentů, které měly být předloženy v reakci na rozhodnutí ze dne 13. března 2019. Pokud jde o druhou řadu depozitářů, byly vyhledávací pojmy, které měly být použity, vypracovány Komisí na základě zaprvé dokumentů žalobkyně a odpovědí poskytnutých v návaznosti na rozhodnutí ze dne 13. března 2019 a zadruhé některých interních dokumentů žalobkyně zveřejněných dne 5. prosince 2018 Digital, Culture, Media and Sport Committee (výbor pro digitální vysílání, kulturu, sdělovací prostředky a sport Parlamentu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, dále jen „výbor DCMS“).

7 Dopisem ze dne 20. listopadu 2019 sdělila žalobkyně své obavy ohledně nezbytnosti, přiměřenosti a odůvodnění některých aspektů rozhodnutí ze dne 11. listopadu 2019. Mezi žalobkyní a Komisí proběhla řada výměn korespondence s cílem upřesnit vyhledávací pojmy a snížit počet identifikovaných dokumentů.

8 Dne 17. ledna 2020 zaslala Komise žalobkyni revidovanou verzi vyhledávacích pojmů.

9 Dne 22. ledna 2020 informovala Komise žalobkyni o svém záměru přijmout nové rozhodnutí obsahující změněné vyhledávací pojmy.

10 Dne 4. května 2020 přijala Komise původní rozhodnutí. Podle článku 1 tohoto rozhodnutí měla žalobkyně poskytnout Komisi informace specifikované v přílohách I.A, I.B a I.C uvedeného rozhodnutí nejpozději do 15. června 2020. Článek 2 stanovil možnou denní pokutu ve výši 8 milionů eur pro případ neposkytnutí úplných a přesných informací požadovaných podle článku 1.

11 Téhož dne generální ředitel generálního ředitelství (GŘ) Komise pro hospodářskou soutěž zaslal žalobkyni dopis, ve kterém navrhl odlišný postup pro předložení dokumentů, které podle žalobkyně obsahovaly pouze osobní informace, které nijak nesouvisely s jejími obchodními činnostmi. Tyto dokumenty byly vloženy do spisu pouze poté, co byly přezkoumány ve virtuální datové místnosti.

12 V řadě výměn korespondence diskutovaly žalobkyně a Komise případné způsoby používání virtuální datové místnosti.

13 Dopisem ze dne 12. června 2020 souhlasila Komise s prodloužením lhůty stanovené žalobkyni pro odpověď na žádost o informace obsaženou v původním rozhodnutí do 27. července 2020.

II. Návrhová žádání účastnic řízení

14 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 15. července 2020 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

15 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil;

– podpůrně, aby zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení a rozhodl, že Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení.

16 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil za nepřípustný bod návrhových žádání žalobkyně směřující k částečnému zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž nestanoví poskytnutí přesných a dostatečných záruk pro ochranu práv osob, kterých se týká předložení irelevantních dokumentů osobní nebo soukromé povahy;

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

17 Spolková republika Německo navrhuje žalobu zamítnout a uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Skutečnosti následující po podání žaloby

A. Řízení o předběžném opatření

18 Žalobkyně podala návrh na předběžné opatření samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. července 2020.

19 Usnesením ze dne 24. července 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-451/20 R, nezveřejněné), přijatým na základě čl. 157 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu, nařídil předseda Tribunálu odklad vykonatelnosti původního rozhodnutí až do dne přijetí usnesení o ukončení tohoto řízení o předběžném opatření.

20 Usnesením ze dne 29. října 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-451/20 R, nezveřejněné, EU:T:2020:515), předseda Tribunálu zrušil usnesení uvedené v bodě 19 výše, rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později, nařídil následující a ve zbývající části zamítl návrh na předběžné opatření:

„1) Vykonatelnost článku 1 [původního] rozhodnutí se odkládá v rozsahu, v němž se v něm formulovaná povinnost týká dokumentů, které nesouvisí s obchodní činností [žalobkyně] a obsahují citlivé osobní údaje, a v rozsahu, ve kterém nebyl proveden postup uvedený v bodě 2.

2) [Žalobkyně] určí, které dokumenty obsahují údaje uvedené v bodě 1 a předá je Komisi na samostatném elektronickém nosiči. Tyto dokumenty budou následně umístěny do virtuální datové místnosti, která bude přístupná co možná nejomezenějšímu počtu členů vyšetřovací komise za (virtuální, či fyzické) přítomnosti odpovídajícího počtu advokátů [žalobkyně]. Členové vyšetřovací komise dotčené dokumenty prozkoumají a vyhodnotí, přičemž advokátům [žalobkyně] umožní, aby před založením dokumentů, které budou považovány za relevantní, do spisu, tyto dokumenty okomentovali. V případě neshody ohledně kvalifikace určitého dokumentu budou mít advokáti [žalobkyně] právo vysvětlit důvody svého nesouhlasu. V případě přetrvávající neshody bude moct [žalobkyně] požádat ředitele pro informace, komunikace a média působícího u generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž o zahájení arbitráže.“

B. Přijetí pozměňovacího rozhodnutí a úprava žaloby

21 Dne 11. prosince 2020 přijala Komise pozměňovací rozhodnutí, které stanoví samostatný postup pro předložení dokumentů, které nesouvisejí s obchodní činností žalobkyně a obsahují citlivé osobní údaje.

22 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. února 2021 upravila žalobkyně na základě článku 86 jednacího řádu žalobu tak, aby zohledňovala přijetí pozměňovacího rozhodnutí.

C. Žádosti o důvěrné zacházení a odstranění některých údajů ve vztahu k veřejnosti a vedlejší účastenství

23 Dne 15. července 2020, 7. května a 10. září 2021 požádala žalobkyně na základě článku 66 jednacího řádu o odstranění některých údajů ve vztahu k veřejnosti.

24 Dopisy ze dne 30. října a 27. listopadu 2020, jakož i ze dne 8. února a 14. května 2021 požádala žalobkyně na základě čl. 144 odst. 2 jednacího řádu o důvěrné zacházení s některými údaji ve vztahu ke Spolkové republice Německo.

25 Usnesením ze dne 21. prosince 2020 povolil předseda pátého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Spolkové republiky Německo a vyhověl žádostem žalobkyně o důvěrné zacházení ve vztahu k ní.

IV. Právní otázky

26 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje čtyři žalobní důvody, z nichž první vychází z nedostatečné jasnosti předmětu šetření, druhý z porušení čl. 18 odst. 1 a 3 nařízení č. 1/2003, třetí z porušení práva na respektování soukromého života, zásady proporcionality a práva na řádnou správu a čtvrtý z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

A. K přípustnosti bodu návrhových žádání týkajícího se nezavedení přesných a dostatečných záruk

27 Komise zpochybňuje přípustnost bodu návrhových žádání žalobkyně směřujícího k částečnému zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž nestanoví zavedení přesných a dostatečných záruk umožňujících chránit práva osob, kterých se týká předložení irelevantních dokumentů osobní nebo soukromé povahy. Tvrdí, že tento bod návrhových žádání nebyl uveden v žalobě zpochybňující původní rozhodnutí a v návrhu na úpravu žaloby nebylo uvedeno žádné odůvodnění, které by vysvětlovalo jeho doplnění. Návrh na úpravu žaloby tedy nevysvětluje, v čem je tento dodatečný bod návrhových žádání odůvodněn přijetím pozměňovacího rozhodnutí a proč již nemohl být formulován v žalobě zpochybňující původní rozhodnutí.

28 Z judikatury vyplývá, že návrhová žádání předložená účastníky řízení se vyznačují v zásadě neměnností. Článek 86 jednacího řádu, který se týká úprav žaloby, představuje kodifikaci dřívější judikatury týkající se výjimek ze zásady neměnnosti (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, HX v. Rada, C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 18 a citovaná judikatura).

29 Podle článku 86 odst. 1 jednacího řádu v případě, že je akt, jehož zrušení je navrhováno, nahrazen nebo změněn jiným aktem se stejným předmětem, může žalobce před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, žalobu upravit tak, že zohlední tuto novou skutečnost.

30 Aby bylo přípustné, že žalobkyně v průběhu řízení upraví svá původní návrhová žádání, je v každém případě třeba, aby tím nebyla změněna povaha žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2012, Insula v. Komise, T-246/09, nezveřejněný, EU:T:2012:287, bod 103 a citovaná judikatura).

31 V projednávané věci je pravda, že bod návrhových žádání žalobkyně směřující k částečnému zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž nestanoví zavedení přesných a dostatečných záruk umožňujících chránit práva osob, kterých se týká předložení irelevantních dokumentů osobní nebo soukromé povahy, není jako takový uveden v žalobě a je výslovně uveden až v návrhu na úpravu žaloby.

32 Je však třeba uvést, že Komise nezpochybňuje, že návrh na úpravu žaloby jinak splňuje podmínky stanovené v článku 86 jednacího řádu, jak je vykládán podle judikatury uvedené v bodě 30 výše.

33 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že tento bod návrhových žádání v rozsahu, v němž směřuje k částečnému zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž nestanoví zavedení přesných a dostatečných záruk, spadá pod návrhová žádání znějící na zrušení článku 1, předložená podpůrně v žalobě.

34 Kromě toho je nutno konstatovat, že článek 86 jednacího řádu žalobkyni neukládá, aby konkrétně vysvětlila důvody, proč se jednak rozhodla formulovat bod návrhových žádání, který jako takový nebyl uveden v žalobě, a jednak nemohla formulovat tento bod návrhových žádání v žalobě směřující proti původnímu rozhodnutí.

35 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí a směřující ke zpochybnění přípustnosti bodu návrhových žádání žalobkyně připomenutého v bodě 27 výše musí být zamítnuta.

B. K věci samé

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečné jasnosti předmětu šetření

36 Žalobkyně vytýká Komisi, že porušila zásadu právní jistoty, obecnou povinnost uvést odůvodnění, kterou má na základě článku 296 SFEU, zvláštní povinnost uvést odůvodnění, kterou má na základě čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003, jakož i její právo na obhajobu a právo na řádnou správu tím, že dostatečně jasně a soudržně nedefinovala předmět a rozsah svého šetření.

a) K porušení povinnosti uvést odůvodnění

37 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů unijních orgánů požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou na získání těchto vysvětlení mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatura).

38 Pokud jde konkrétně o odůvodnění rozhodnutí o žádosti o informace, je třeba připomenout, že čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 vymezuje její základní náležitosti. Toto ustanovení stanoví:

„Pokud Komise požaduje od podniků nebo sdružení podniků informace na základě rozhodnutí, musí uvést právní základ a účel své žádosti, upřesnit, jaké informace požaduje, a stanovit lhůtu, v níž mají být informace poskytnuty. Musí také uvést sankce podle článku 23 a uvést nebo uložit sankce podle článku 24. Dále musí uvést právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem.“

39 Tato zvláštní povinnost uvést odůvodnění představuje základní požadavek nejen za účelem vyjádření odůvodněnosti žádosti o informace, ale i proto, aby měly dotčené podniky možnost uvědomit si rozsah své povinnosti spolupráce, při zachování svého práva na obhajobu (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 19 a citovaná judikatura).

40 Pokud jde o povinnost uvést „účel žádosti“, tato povinnost znamená, že Komise musí v žádosti uvést předmět svého šetření, a určit tedy údajné porušení pravidel hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 20 a citovaná judikatura).

41 V tomto ohledu není Komise povinna adresátovi rozhodnutí požadujícího informace sdělit veškeré informace, které má k dispozici o údajném protiprávním jednání, ani nemusí provádět přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, pokud jasně uvede domněnky, jež zamýšlí ověřit (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 21 a citovaná judikatura).

42 Tato povinnost je objasněna zejména okolností, jak plyne z čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a bodu 23 odůvodnění tohoto nařízení, že si Komise může za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením prostou žádostí nebo rozhodnutím vyžádat od podniků a sdružení podniků „veškeré nezbytné informace“ (rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 22).

43 Z toho vyplývá, že Komise může požadovat sdělení pouze takových informací, které jí mohou umožnit ověřit domněnky protiprávních jednání, které odůvodňují vedení vyšetřování a jsou uvedeny v žádosti o informace (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 23, a ze dne 28. dubna 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise, T-446/05, EU:T:2010:165, bod 333 a citovaná judikatura).

44 Nezbytnost informací přitom musí být posouzena ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace, přičemž tento účel musí být uveden s dostatečnou přesností, bez níž by nebylo možné určit, zda je informace nezbytná, a unijní soud by nemohl vykonat svůj přezkum (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 24 a citovaná judikatura).

45 Dostatečná či nedostatečná odůvodněnost rozhodnutí, které je napadeno, tak závisí na otázce, zda domněnky protiprávních jednání, které Komise hodlá ověřit, jsou určeny s dostatečnou jasností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 25).

46 Při posuzování rozsahu povinnosti uvést odůvodnění ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o informace podle čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 je třeba rovněž zohlednit fázi šetření, ve které je takové rozhodnutí přijato, a skutečnost, zda Komise již měla či neměla k dispozici určité informace o údajných protiprávních jednáních (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 39, a stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2015:694, bod 50).

47 V projednávaném případě ze samotného názvu napadeného rozhodnutí vyplývá, že bylo přijato na základě čl. 18 odst. 3 a čl. 24 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1/2003.

48 V bodě 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že prošetřila jednání skupiny Facebook týkající se jednak jejího užívání údajů a jednak platformy sociální sítě Facebook v Evropském hospodářském prostoru (EHP).

49 V bodě 3 odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise tvrdila následující:

„Komise zaměřuje své šetření na použití údajů společností Facebook, jak ukazují některé interní dokumenty společnosti Facebook zveřejněné dne 5. prosince 2018 a 18. února 2019 [výborem DCMS]. Výše uvedené interní dokumenty společnosti Facebook pocházejí z let 2012 až 2015. Zdá se, že některé z těchto dokumentů se týkají interních diskusí společnosti Facebook, obchodních strategií nebo jednání týkajících se přístupu k údajům společnosti Facebook, přístupu k funkcím společnosti Facebook a strategií zpeněžení údajů, včetně možností poskytnout třetím osobám přístup k údajům nebo funkcím společnosti Facebook výměnou za různé druhy protihodnot a podle různých podmínek. Zdá se, že jiné dokumenty ilustrují použití aplikace Onavo společností Facebook za účelem získání údajů s obchodní hodnotou o konkurenčních službách.“

50 Komise tak uvedla, že své šetření soustředí na použití údajů žalobkyní, které odhalily některé její interní dokumenty, které výbor DCMS zveřejnil a jejichž obsah stručně popsala. Rovněž uvedla, že další dokumenty podle všeho ilustrují použití aplikace Onavo žalobkyní za účelem získání údajů s obchodní hodnotou o konkurenčních službách.

51 V bodě 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise tvrdila toto:

„Na základě těchto dokumentů se zdá, že společnost Facebook využívala nebo využívá (i) dohod o sdílení údajů za podmínek, které zvyšují tok údajů mezi společností Facebook a třetími osobami, čímž se posiluje tržní síla společnosti Facebook na případném trhu s údaji nebo vytváří překážky vstupu díky hromadění údajů; (ii) praktiky týkající se používání produktů společnosti Facebook (včetně zejména aplikace Onavo, aplikace Facebook Research a Facebook Business Tools) k získání údajů s obchodní hodnotou o konkurenčních službách, což vylučuje potenciální konkurenty a vytváří překážky vstupu na případné trhy se službami týkajícími se sociální sítě nebo jiných digitálních služeb, a iii) potenciálně diskriminační praktiky omezující přístup k údajům, funkcím a rozhraním pro programování aplikací (API) společnosti Facebook nebo k jiným nástrojům v závislosti na případné kvalifikaci třetích osob jako konkurentů, čímž vylučuje potenciální soutěžitele a vytváří překážky pro vstup na potenciální trhy služeb týkající se sociálních sítí nebo jiných digitálních služeb.“

52 V bodě 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla toto:

„Komise má rovněž na základě veřejně dostupných informací za to, že mohly nastat případy, kdy společnost Facebook zablokovala odkazy na konkurenční [internetové] aplikace nebo stránky v balíčku Facebook, čímž vyloučila potenciální konkurenty a vytvořila překážky vstupu na případné trhy se službami týkajícími se sociální sítě nebo jiných digitálních služeb. Kromě toho se Komise na základě veřejně dostupných informací domnívá, že projekt oznámený společností Facebook na integraci jejích různých komunikačních platforem (a sice WhatsApp, Instagram a Facebook Messenger) by mohl posílit její postavení jakožto poskytovatele komunikačních služeb pro spotřebitele, čímž by vedl k vyloučení potenciálních konkurentů.“

53 V bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala následující:

„Pokud by se takové jednání potvrdilo, mohlo by představovat jedno nebo více porušení článků 101 nebo 102 [SFEU] a článků 53 nebo 54 Dohody o EHP.“

54 Nejprve je třeba přezkoumat argument žalobkyně vycházející z nejednoznačnosti předmětu šetření Komise.

1) K určení předmětu šetření Komise

55 Žalobkyně má v podstatě za to, že napadené rozhodnutí je odůvodněno nejednoznačně, jelikož z bodů 1 až 3 odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že předmět šetření Komise zahrnuje veškeré praktiky spojené s používáním údajů, zatímco body 4 a 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí obsahují demonstrativní příklady použití údajů a praktik, z nichž ji Komise podezřívá. Dodává, že napadené rozhodnutí nepopisuje žádné identifikovatelné porušení práva hospodářské soutěže a že se zdá, že toto rozhodnutí opravňuje Komisi k provedení obecného a neomezeného auditu všech jejích činností. Šetření Komise se tedy podobá „lovení údajů“ a žalobkyně není schopna seznámit se s rozsahem svých práv a povinností a Tribunál není schopen posoudit, zda je dotčená žádost o informace odůvodněná a požadované informace jsou nezbytné.

56 Komise a Spolková republika Německo zpochybňují argumenty žalobkyně.

57 Je třeba uvést, podobně jako to učinila Komise, že body 1 a 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí mají v podstatě úvodní povahu. V bodě 1 odůvodnění jsou tak určeny subjekty, kterých se týká šetření, a sice společnost Facebook Inc. a všechny společnosti její skupiny, včetně zejména společností WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd a Onavo Inc., jakož i oblast, do níž spadá jednání, které je předmětem šetření, a sice použití údajů, služby, které jsou předmětem šetření, a sice platforma sociální sítě Facebook, jakož i přezkoumávaný zeměpisný rozsah, a sice EHP.

58 Pokud jde o bod 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise v něm identifikovala dokumenty, na jejichž základě se rozhodla zahájit šetření týkající se použití údajů žalobkyní.

59 V bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vyjmenovala jednání, z nichž žalobkyni podezřívala na základě dokumentů uvedených v bodě 3 odůvodnění tohoto rozhodnutí, a která měla v úmyslu prošetřit.

60 V bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že „taková jednání“ by mohla představovat jedno nebo více porušení článků 101 a 102 SFEU, jakož i článků 53 a 54 Dohody o EHP. Tímto nutně odkázala na praktiky uvedené v bodech 4 a 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí.

61 V tomto ohledu je třeba mít za to, jak tvrdí sama Komise, že praktiky vyjmenované v bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou vyjmenovány taxativně. Tímto výčtem Komise jasně uvedla podezření, která zamýšlí ověřit, identifikovala údajná porušení pravidel hospodářské soutěže, a vymezila tak předmět svého šetření ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 40 a 41 výše.

62 V důsledku toho takové odůvodnění splňuje povinnost uvést účel žádosti o informace ve smyslu čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003.

63 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že ostatní výklady uváděné žalobkyní, které směřují k tomu, aby praktiky uvedené v bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí byly považovány za „demonstrativní příklady“ nebo „specifičtější praktiky“ použití údajů, by vedly k příliš extenzivnímu výkladu předmětu šetření Komise, který je neslučitelný s judikaturou připomenutou v bodech 40 a 41 výše.

64 Z ustálené judikatury přitom plyne, že se předpis sekundárního práva Unie musí vykládat v co největším možném rozsahu tak, aby byl v souladu s ustanoveními Smlouvy a obecnými zásadami unijního práva (rozsudky ze dne 4. října 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, bod 22; ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 174, a ze dne 25. listopadu 2009, Německo v. Komise, T-376/07, EU:T:2009:467, bod 22).

65 Za těchto podmínek žalobkyně nesprávně tvrdí, že předmět šetření Komise je nejednoznačný, jelikož se vztahuje na veškeré praktiky, které z její strany předpokládají použití údajů.

2) K popisu vytýkaných jednání

66 Žalobkyně tvrdí, že i za předpokladu, že by předmět šetření Komise měl být chápán tak, že je striktně omezen na praktiky vyjmenované v bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí dostatečně přesně nepopisuje některé podstatné prvky protiprávních jednání, na která Komise měla podezření.

67 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí neupřesnila činnosti nebo výrobky, které mohly být dotčeny dohodami o sdílení údajů uvedenými v bodě 4 písm. i) odůvodnění tohoto rozhodnutí, ani diskriminační praktiky omezující přístup k údajům, funkcím a programovým rozhraním jejích aplikací nebo k jiným nástrojům uvedeným v bodě 4 písm. iii) odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Zadruhé Komise neurčila jednoho nebo více soutěžitelů, kteří mohli být poškozeni diskriminačními praktikami uvedenými v bodě 4 písm. ii) odůvodnění napadeného rozhodnutí, podezřelým zablokováním odkazů na reklamy nebo internetové stránky soutěžitelů a prozatímním plánem integrace jejích různých komunikačních platforem, uvedeným v bodě 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zatřetí odkazy v bodech 4 a 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí na vyloučení potenciálních soutěžitelů a na vytvoření překážek vstupu jsou natolik obecné, že neurčují povahu jednání, které je předmětem podezření Komise. Navíc v případě neoznačení druhu nebo původu vyloučení nebo údajných překážek není možné odlišit protisoutěžní vyloučení od hospodářské soutěže na základě výkonnosti vedoucí k vyloučení méně výkonných soutěžitelů.

68 Podle žalobkyně z těchto nepřesností vyplývá nemožnost určit, zda Komise mohla důvodně předpokládat, že některé z dokumentů uvedených v napadeném rozhodnutí pomohou potvrdit existenci praktik uvedených v bodech 4 a 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalobkyně pro příklad odkazuje na tři dokumenty, jejichž předložení Komise požadovala, jakož i na vyhledávací pojmy uvedené v napadeném rozhodnutí, i když obsah těchto dokumentů není relevantní pro ověření existence praktik uvedených v bodech 4 a 5 odůvodnění uvedeného rozhodnutí a dotčené výrazy nevykazují žádnou hodnověrnou souvislost s uvedenými praktikami. Žalobkyně rovněž nemůže užitečně sdělit Komisi své připomínky a měla by v podstatě odhadnout to, co je jí vytýkáno.

69 Komise a Spolková republika Německo zpochybňují argumenty žalobkyně.

70 Je třeba přezkoumat, zda s ohledem na kontext přijetí napadeného rozhodnutí a na fázi šetření, v níž bylo toto rozhodnutí přijato, je odůvodnění napadeného rozhodnutí v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 37 až 46 výše.

71 Komise v bodě 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala praktiky, z nichž žalobkyni podezřívala, jakož i výrobky nebo služby žalobkyně, kterých se tyto praktiky případně týkaly. Uvedla v něm zaprvé dohody o sdílení údajů, které posilují tržní sílu žalobkyně na případném trhu s údaji nebo vytvářejí překážky vstupu na takový trh, zadruhé praktiky týkající se jejího používání výrobků Onavo, Facebook Research a Facebook Business Tools k získání údajů s obchodní hodnotou o konkurenčních službách a zatřetí potenciálně diskriminační praktiky omezující přístup soutěžitelů k údajům, funkcím a programovým rozhraním jejích aplikací. Pokud jde o poslední dva druhy praktik, Komise upřesnila, že mohou vést k vyloučení potenciálních soutěžitelů nebo k vytvoření překážek vstupu na případné trhy se službami týkajícími se sociální sítě a jiných digitálních služeb.

72 V bodě 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že mohly nastat případy, kdy žalobkyně v některých svých aplikacích zablokovala odkazy na aplikace nebo internetové stránky soutěžitelů, čímž vyloučila potenciální soutěžitele a vytvořila překážky vstupu na případné trhy se službami týkajícími se sociální sítě a jiných digitálních služeb. Komise dodala, že projekt žalobkyně začlenit její různé komunikační platformy, a sice WhatsApp, Instagram a Facebook Messenger, by mohl posílit její postavení jakožto poskytovatele komunikačních služeb pro spotřebitele tím, že by vedl k vyloučení potenciálních soutěžitelů.

73 Je třeba mít za to, že obsah bodů 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí představuje jasný a jednoznačný popis cíle nebo účinku praktik, z nichž Komise žalobkyni podezřívá, jakož i výrobků nebo služeb žalobkyně, kterých se tyto praktiky případně týkají. Takové informace umožňují rovněž s dostatečnou přesností určit výrobky, jichž se šetření týká, a domněnky protiprávního jednání, které odůvodňují přijetí tohoto rozhodnutí.

74 Kromě toho je třeba poznamenat, že Komise sice přijala napadené rozhodnutí přibližně rok po prvním rozhodnutí o žádosti o informace přijatém dne 13. března 2019 a po výměnách korespondence s žalobkyní, připomenutých v bodech 3 až 9 výše, v rámci kterých jí žalobkyně poskytla určité informace pro účely jejího šetření. Napadené rozhodnutí však bylo přijato ve fázi přípravného vyšetřování v rámci správního řízení na základě nařízení č. 1/2003, jejímž účelem je umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující či nepotvrzující existenci porušení pravidel hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 113 a citovaná judikatura).

75 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje zaprvé žalobkyni ověřit, zda jsou požadované informace nezbytné pro účely šetření, a zadruhé unijnímu soudu provést jeho přezkum. Je z toho třeba vyvodit, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno.

76 Tento závěr není zpochybněn argumenty žalobkyně uvedenými v bodě 67 výše.

77 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 41 výše byla totiž Komise v napadeném rozhodnutí povinna jasně uvést podezření, která zamýšlí ověřit, ale nikoliv sdělit žalobkyni veškeré informace, které měla k dispozici ohledně údajných protiprávních jednání, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání.

78 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy povinnost Komise uvést odůvodnění v projednávané věci nevyžadovala ve fázi, ve které bylo napadené rozhodnutí přijato, přesnější uvedení činností a výrobků žalobkyně, které by mohly být dotčeny praktikami uvedenými v bodě 4 písm. i) až iii) odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesnější identifikaci potenciálních soutěžitelů, kteří byli poškozeni praktikami uvedenými v bodě 4 písm. ii) a v bodě 5 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ani dodatečná upřesnění ohledně vyloučení potenciálních soutěžitelů a vytvoření překážek vstupu.

79 Navíc v bodě 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vymezila zeměpisný rozsah svého šetření, a sice EHP, a jeho věcný rozsah, a sice použití údajů žalobkyní, jakož i její platformou sociální sítě. Jak správně tvrdí Komise, pouhá skutečnost, že se šetření týká mnoha činností a zeměpisný rozsah tohoto šetření je rozsáhlý, nemůže být sama o sobě považována za náznak neurčitého odůvodnění.

80 Je tudíž třeba mít za to, že údajné nepřesnosti kritizované žalobkyní nemohly poškodit ani její pochopení účelu a předmětu šetření ani podezření z protiprávních jednání, která Komise hodlala prošetřit, ani možnost Tribunálu vykonat svůj přezkum.

81 Konečně, pokud jde o argumenty vycházející z příkladů dokumentů a vyhledávacích pojmů uvedených žalobkyní, které jsou údajně irelevantní pro ověření existence praktik uvedených v bodech 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto argumenty ve skutečnosti směřují ke zpochybnění nezbytnosti těchto dokumentů a vyhledávacích pojmů pro šetření. Argumenty směřující ke zpochybnění nezbytnosti požadovaných informací jsou přitom součástí hmotněprávní legality napadeného rozhodnutí a nemohou být zohledněny v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 55 a citovaná judikatura). Tyto argumenty tedy budou analyzovány v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.

82 S ohledem na výše uvedené se žalobkyně neprávem dovolává porušení povinnosti uvést odůvodnění, jak je stanovena v článku 296 SFEU a v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003, pokud jde o předmět šetření Komise a popis praktik, jejichž existenci hodlá ověřit v rámci svého šetření.

b) K porušení zásady právní jistoty, práva na obhajobu a práva na řádnou správu

83 Pokud jde o výtky vycházející z porušení zásady právní jistoty, práva na obhajobu a práva na řádnou správu, je třeba konstatovat, že žalobkyně na jejich podporu nepředkládá žádný samostatný argument, který by se lišil od argumentů předložených na podporu argumentu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Tyto výtky tedy musí být zamítnuty.

84 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, pokud jde o definici vyhledávacích pojmů uvedených v napadeném rozhodnutí a zacházení s dokumenty, které nejsou relevantní pro šetření

85 Žalobkyně vytýká Komisi, že porušila povinnost uvést odůvodnění, pokud jde jednak o definici vyhledávacích pojmů uvedených v napadeném rozhodnutí, a jednak o zacházení s dokumenty, které nejsou relevantní pro její šetření a byly předloženy při provádění napadeného rozhodnutí.

a) K přiměřenosti vyhledávacích pojmů

86 Žalobkyně tvrdí, že Komise nevysvětlila, jak a proč měla za to, že vyhledávací pojmy, o jejichž použití požádala, identifikovaly pouze dokumenty relevantní pro její šetření, čímž jí umožnily určit, zda byla spáchána protiprávní jednání, na která měla podezření.

87 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

88 Jak vyplývá z bodů 57 až 82 výše, napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, pokud jde o předmět šetření Komise, popis praktik, jejichž existenci hodlala ověřit v rámci svého šetření, a nezbytnost požadovaných informací.

89 S ohledem na ustanovení a judikaturu připomenutou v bodech 37 až 46 výše, která vymezují rozsah povinnosti uvést odůvodnění rozhodnutí o žádosti o informace, tato povinnost nejde tak daleko, aby Komisi ukládala povinnost poskytnout ve vztahu ke každé vyžádané informaci nebo, jako je tomu v projednávané věci, každému vyhledávacímu pojmu, jehož použití je požadováno, zvláštní odůvodnění důvodů, proč má za to, že tato informace nebo tento vyhledávací pojem je zaprvé nezbytný pro její šetření a zadruhé obsahuje nebo identifikuje pouze informace relevantní pro toto šetření.

90 Uložení takové povinnosti odůvodnění Komisi by rovněž překračovalo povinnosti uvedené v bodech 110 až 114 níže, které jí příslušejí s ohledem na zásadu nezbytnosti. Zejména podmínka souvislosti mezi žádostí o informace a údajným protiprávním jednáním je naplněna tehdy, může-li Komise ke dni zaslání žádosti důvodně předpokládat, že tato informace může napomoci ke zjištění, že k tomuto protiprávnímu jednání došlo. Od Komise nelze v tomto ohledu požadovat žádnou jistotu.

91 Kromě toho, jak vyplývá z bodu 37 výše, dodržení povinnosti uvést odůvodnění musí být posuzováno nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext.

92 V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 74 výše, bylo napadené rozhodnutí přijato ve fázi předběžného vyšetřování v rámci správního řízení na základě nařízení č. 1/2003, jejímž účelem je umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující či nepotvrzující existenci porušení pravidel hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat.

93 Konkrétně je jediným cílem takové žádosti o informace, jako je napadené rozhodnutí, umožnit Komisi shromáždit informace a dokumenty nezbytné k ověření reálnosti a rozsahu určité skutkové a právní situace (rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 37).

94 Navíc napadené rozhodnutí bylo přijato v návaznosti na výměny korespondence mezi žalobkyní a Komisí, v rámci kterých zejména sama žalobkyně označila některé vyhledávané pojmy, které by mohly být relevantní pro poskytnutí Komisi informací, které si přála získat. Příloha I.C napadeného rozhodnutí tak zejména označuje některé vyhledávané pojmy jako pojmy, které byly identifikovány žalobkyní v odpovědi na žádost o informace zaslanou Komisí dne 13. března 2019. Kromě toho z bodu 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který se týká rozhodnutí o žádosti o informace ze dne 11. listopadu 2019, které Komise následně vzala zpět, vyplývá, že Komise vypracovala seznam vyhledávacích pojmů, které požadovala použít na základě odpovědi žalobkyně na žádost o informace ze dne 13. března 2019 a na základě interních dokumentů žalobkyně zveřejněných výborem DCMS. Je přitom nesporné, že vyhledávací pojmy uvedené v napadeném rozhodnutí byly uvedeny rovněž v rozhodnutí ze dne 11. listopadu 2019.

95 S ohledem na výše uvedené se žalobkyně nemůže účinně dovolávat porušení povinnosti uvést odůvodnění, pokud jde o přiměřenost vyhledávacích pojmů obsažených v napadeném rozhodnutí.

b) K zacházení s irelevantními dokumenty

96 Žalobkyně vytýká Komisi, že v původním rozhodnutí neodůvodnila své odmítnutí povolit kontrolu relevance dokumentů identifikovaných na základě použití vyhledávacích pojmů. Konkrétně zaprvé Komise nevysvětlila, proč žalobkyně nemohla být oprávněna odmítnout předložení určitých dokumentů, i když její nezávislí advokáti, kteří byli oprávněni k výkonu činnosti v Unii, rozhodli, že tyto dokumenty jsou zjevně irelevantní. Zadruhé nevysvětlila důvody, proč jí nebyly předány dokumenty obsahující důvěrné informace týkající se komunikace mezi advokátem a jeho klientem, zatímco dokumenty obsahující osobní údaje mohou být předány. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že jelikož původní rozhodnutí ukládalo povinnost poskytnout informace obsahující osobní údaje, mělo stanovit přiměřené a dostatečné záruky pro ochranu těchto informací. Komise přitom své odmítnutí poskytnout takové záruky neodůvodnila.

97 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

98 Úvodem je třeba připomenout, že článek 1 původního rozhodnutí stanoví, že žalobkyně poskytne Komisi dokumenty uvedené v přílohách I.A, I.B a I.C tohoto rozhodnutí. Článkem 3 pozměňovacího rozhodnutí Komise přijala zvláštní řízení, pokud jde o dokumenty, které musí žalobkyně předložit na základě napadeného rozhodnutí, ale které nesouvisí s jejími obchodními činnostmi a obsahují citlivé osobní údaje.

99 Kromě toho dne 8. února 2021 upravila žalobkyně na základě článku 86 jednacího řádu žalobu tak, aby zohledňovala přijetí pozměňovacího rozhodnutí. S ohledem na body návrhových žádání připomenuté v bodě 15 výše je tedy předmětem žaloby žalobkyně návrh na zrušení původního rozhodnutí, ve znění pozměňovacího rozhodnutí.

100 V projednávané věci Tribunál nemůže rozhodnout o legalitě původního rozhodnutí, aniž by přihlédl ke změnám vyplývajícím z pozměňovacího rozhodnutí.

101 Žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přitom přípustná pouze v případě, že tato osoba má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch (rozsudek ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 55). Obdobně totéž platí pro zájem na uplatnění žalobního důvodu (rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124, bod 68).

102 V projednávané věci žalobkyně před přijetím pozměňovacího rozhodnutí neposkytla Komisi dokumenty, které by podléhaly postupu virtuální datové místnosti, o němž bylo rozhodnuto v tomto rozhodnutí.

103 Žalobkyně by tedy případně nemohla mít žádný prospěch z možného zrušení původního rozhodnutí na základě porušení povinnosti uvést odůvodnění, které by vyplývalo z toho, že v tomto rozhodnutí nebyly uvedeny zaprvé důvody, proč nemohla odmítnout předat určité dokumenty, a zadruhé důvody pro nezavedení zvláštních záruk, jako je postup zavádějící virtuální datovou místnost, pro ochranu soukromého života některých fyzických osob.

104 Z toho plyne, že je tuto výtku třeba odmítnout jako irelevantní.

105 Vzhledem k tomu, že žádný z argumentů předložených žalobkyní na podporu čtvrtého žalobního důvodu není opodstatněný, je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

3. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 nařízení č. 1/2003, porušení práva na obhajobu a zneužití pravomoci

106 Svým druhým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 z důvodu, že tím, že jí ukládá povinnost předložit řadu dokumentů, které nejsou relevantní pro šetření Komise, je toto rozhodnutí v rozporu se zásadou nezbytnosti, porušuje její právo na obhajobu a představuje zneužití pravomocí, které jsou jí svěřeny článkem 18 nařízení č. 1/2003, s protiprávním cílem získat irelevantní informace o možných protiprávních jednáních popsaných v napadeném rozhodnutí.

107 Druhý žalobní důvod se člení na tři části.

a) K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003

108 Žalobkyně Komisi vytýká, že porušila zásadu nezbytnosti uvedenou v článku 18 nařízení č. 1/2003. Tvrdí, že použití vyhledávacích pojmů uvedených v napadeném rozhodnutí vede nevyhnutelně k identifikaci velkého počtu dokumentů, které nejsou relevantní pro šetření Komise, a to jednak kvůli dlouhé době trvání období, za které jsou rešerše vyžadovány, a jednak protože dotčené vyhledávané pojmy jsou velmi rozšířenými slovy nebo výrazy, a dokonce běžnou mluvou. Takové vyhledávané pojmy tak mohou být použity v kontextu, který nesouvisí s praktikami, které jsou předmětem šetření Komise. Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise porušila zásadu nezbytnosti tím, že požádala o předložení mnoha dokumentů, aniž by zavedla záruky přinejmenším rovnocenné zárukám poskytnutým podnikům v rámci kontrol prováděných na základě článku 20 nařízení č. 1/2003.

109 Komise zpochybňuje přípustnost argumentů žalobkyně směřujících proti některým vyhledávacím pojmům uvedeným v napadeném rozhodnutí z toho důvodu, že byly poprvé vzneseny až ve fázi repliky, jsou opožděné a navíc se objevují pouze v příloze repliky.

110 Podle bodu 23 odůvodnění nařízení č. 1/2003 by Komise měla být zmocněna na celém území Unie vyžadovat informace, které jsou nezbytné ke zjištění jakékoli dohody, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě, které jsou zakázány podle článku 101 SFEU, nebo jakéhokoli zneužití dominantního postavení zakázaného podle článku 102 SFEU.

111 Dále z čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením si může Komise prostou žádostí nebo rozhodnutím vyžádat od podniků a sdružení podniků „veškeré nezbytné informace“.

112 Jak bylo připomenuto v bodě 43 výše, Komise může požadovat sdělení pouze takových informací, které jí mohou umožnit ověřit domněnky protiprávního jednání, které odůvodňují vedení vyšetřování a jsou uvedeny v žádosti o informace.

113 S ohledem na širokou vyšetřovací pravomoc, kterou Komisi přiznává nařízení č. 1/2003, je na tomto orgánu, aby posoudil, zda je určitá informace nezbytná k tomu, aby bylo možno odhalit porušení pravidel hospodářské soutěže. I když už má Komise k dispozici indicie, nebo dokonce i důkazy týkající se existence protiprávního jednání, může legitimně považovat za nutné vyžadovat doplňující informace, které jí umožní lépe vymezit rozsah protiprávního jednání, dobu jeho trvání nebo okruh zúčastněných podniků (rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 69).

114 Pokud jde o přezkum posouzení Komise ohledně nezbytnosti informace, který provádí unijní soud, z judikatury vyplývá, že tato nezbytnost musí být posouzena ve vztahu k cíli uvedenému v žádosti o informace, a sice podezření z protiprávních jednání, která Komise zamýšlí ověřit. Podmínka souvislosti mezi žádostí o informace a údajným protiprávním jednáním je naplněna tehdy, může-li Komise ke dni zaslání žádosti důvodně předpokládat, že tato informace může napomoci ke zjištění, že došlo k tomuto protiprávnímu jednání (rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 70).

115 V projednávané věci je třeba připomenout, že v čl. 1 prvním pododstavci napadeného rozhodnutí Komise rozhodla, že žalobkyně jí musí sdělit informace uvedené v přílohách I.A, I.B a I.C tohoto rozhodnutí. Příloha I.A obsahuje definice relevantních pojmů, jakož i pokyny, zejména technické pokyny, které je třeba dodržovat při předložení požadovaných dokumentů. Příloha I.B obsahuje pokyny pro předkládání. Příloha I.C obsahuje vyhledávací pojmy, které má žalobkyně použít ve svých interních dokumentech, jakož i vysvětlení v tomto ohledu. Dokumenty, které Komise požaduje, jsou dokumenty, které byly identifikovány těmito vyhledávacími pojmy a byly připraveny některými depozitáři (custodians) na jejich účet nebo které tito obdrželi. Tito depozitáři jsou tři, a to [*důvěrné*] [1].

1) K dosahu argumentů žalobkyně a identifikaci zpochybněných vyhledávacích pojmů

116 Na podporu své argumentace, podle které by použití vyhledávacích pojmů uvedených v napadeném rozhodnutí vedlo k výsledkům obsahujícím velký počet irelevantních dokumentů, žalobkyně identifikuje zejména některé vyhledávané pojmy uvedené v příloze I.C napadeného

[1] – Skryté důvěrné údaje.

rozhodnutí, přičemž tvrdí, že tyto pojmy musí být chápány jako demonstrativní příklady určené k dokreslení její argumentace. Dodává, že bylo nerozumné, ne-li nemožné, soustředit se na každý vyhledávací pojem odděleně.

117 Je třeba připomenout, že pouhá skutečnost, že Tribunál považuje žalobní důvod uplatněný žalobkyní na podporu žaloby na neplatnost za opodstatněný, mu neumožňuje automaticky zrušit napadený akt v plném rozsahu. Zrušení v plném rozsahu je totiž nepřípustné v případě, že je zcela zjevné, že tento důvod směřující jen ke specifickému aspektu napadeného aktu, může vést toliko k částečnému zrušení (rozsudek ze dne 11. prosince 2008, Komise v. Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, bod 104).

118 V tomto ohledu je částečné zrušení unijního aktu možné jen tehdy, pokud jsou části, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbývající části aktu. Tento požadavek oddělitelnosti není splněn, pokud by částečné zrušení aktu způsobilo změnu jeho podstaty. Ověření oddělitelnosti zpochybněných ustanovení s sebou nese přezkum významu uvedených ustanovení, aby bylo možné posoudit, zda by jejich zrušení změnilo ducha a podstatu rozhodnutí, které je napadeno (viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rada C-425/13, EU:C:2015:483, bod 94 a citovaná judikatura).

119 Je třeba připomenout, že článek 1 napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni podle čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 povinnost předložit dokumenty uvedené v přílohách tohoto rozhodnutí, a sice dokumenty, které vyplývají z použití vyhledávacích pojmů, kterých se týkají uvedené přílohy, v jejích databázích a které někteří depozitáři vypracovali na jejich účet nebo které obdrželi během určitého období.

120 V tomto ohledu je třeba mít za to, že celkové posouzení dodržení zásady nezbytnosti Komisí není vhodné, i kdyby bylo možné. Okolnost, že některé vyhledávací pojmy mohou být, jak tvrdí žalobkyně, příliš vágní v tom smyslu, že Komise tím, že vyžadovala předložení veškerých dokumentů vyplývajících z použití těchto vyhledávacích pojmů, porušila zásadu nezbytnosti, nemá vliv na skutečnost, že jiné vyhledávací pojmy mohou být dostatečně přesné nebo cílené k tomu, aby bylo možné konstatovat souvislost vyžadovanou na základě judikatury připomenuté v bodě 114 výše.

121 Z toho vyplývá, že pokud by měl Tribunál za to, že některé vyhledávací pojmy jsou definovány příliš vágně, takže jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí v rozporu se zásadou nezbytnosti, musel by toto rozhodnutí zrušit pouze v rozsahu, v němž žalobkyni ukládá povinnost předložit dokumenty vyplývající z použití dotčených vyhledávacích pojmů.

122 Takové částečné zrušení nemá vliv na povinnost žalobkyně podle článku 1 napadeného rozhodnutí předložit dokumenty vyplývající z použití ostatních vyhledávacích pojmů přijatých v souladu se zásadou nezbytnosti. Takové částečné zrušení by tak nemělo za následek změnu ani ducha ani podstaty napadeného rozhodnutí ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 118 výše.

123 Kromě toho podle ustálené judikatury platí, že se na akty unijních orgánů vztahuje presumpce legality, jejíž vyvrácení přísluší osobám navrhujícím jejich zrušení tím, že předloží důkazní prostředky, které mohou zpochybnit posouzení provedená žalovaným orgánem (viz rozsudek ze dne 6. října 1999, Salomon v. Komise, T-123/97, EU:T:1999:245, bod 46 a citovaná judikatura).

124 Za těchto podmínek mohou být pouze vyhledávací pojmy, které žalobkyně specificky zpochybňuje, předmětem přezkumu dodržení zásady nezbytnosti ze strany Tribunálu. Ostatní vyhledávací pojmy musí být považovány za definované v souladu s touto zásadou.

125 Žalobkyně identifikovala některé vyhledávací pojmy v žalobě a jiné pouze ve fázi repliky, některé v textu tohoto podání a další v její příloze.

126 Komise zpochybňuje přípustnost argumentů žalobkyně směřujících proti vyhledávacím pojmům, které jsou uvedeny poprvé ve fázi repliky, a to z důvodu, že jsou opožděné a jsou uvedeny pouze v její příloze.

127 Z článku 84 jednacího řádu vyplývá, že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

128 Pojem „důvod“ ve smyslu tohoto ustanovení byl vykládán extenzivně a vztahuje se rovněž na výtky (rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, Španělsko v. Komise, T-459/16, nezveřejněný, EU:T:2018:857, bod 25), a dokonce i na pouhé „argumenty“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2019, Silver Plastics a Johannes Reifenhäuser v. Komise, T-582/15, nezveřejněný, EU:T:2019:497, bod 198).

129 V projednávané věci žalobkyně v podstatě tvrdí, že cílem uvedení nových vyhledávacích pojmů ve fázi repliky je pouze podepřít argumenty již uvedené v žalobě, a nikoli vyvrátit protichůdné argumenty nebo důkazy, které Komise předložila ve fázi žalobní odpovědi. Nicméně s ohledem na důvody uvedené v bodech 120 a 121 výše je třeba mít za to, že žalobkyně tímto způsobem rozvinula novou argumentaci směřující proti skutečnostem, které zaprvé výslovně nezpochybnila v žalobě, ačkoli tak mohla učinit, a které zadruhé Komise neuvedla v žalobní odpovědi.

130 Navíc, pokud jde o dotčené vyhledávací pojmy uvedené nikoliv v samotné replice, ale pouze v její příloze, je třeba připomenout, že přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (rozsudek ze dne 21. března 2002, Joynson v. Komise, T-231/99, EU:T:2002:84, bod 154).

131 V důsledku toho je třeba odmítnout jako nepřípustné argumenty žalobkyně založené na vyhledávacích pojmech, které byly poprvé uvedeny ve fázi repliky.

2) K opodstatněnosti argumentů směřujících proti vyhledávacím pojmům uvedeným v žalobě

132 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že výrazy „big question“ (velká otázka), „for free“ (zdarma), „not good for us“ (je pro nás nepříznivé) a „shut* down“ (vypnout) mohou být ze své podstaty používány v běžné mluvě pro hovor o tématech, které v každém případě nemají nic společného s jednáními nebo praktikami, které jsou předmětem šetření Komise. V tomto ohledu jsou takové vyhledávací pojmy zjevně příliš vágní a obecné a podílejí se na „lovení údajů“ velkého rozsahu. Dodává, že použití těchto obecných pojmů na dokumenty týkající se [*důvěrné*] veřejných činitelů [*důvěrné*] zvyšuje pravděpodobnost dosažení irelevantních výsledků. Tyto osoby totiž převzaly odpovědnost a dohled nad všemi aspekty obchodních činností žalobkyně, včetně činností, které mají jen malou, či dokonce žádnou souvislost se skutečnostmi, které jsou předmětem šetření, jako jsou lidské zdroje, finanční organizace a sociální odpovědnost podniku, nebo jejich zapojení do osobních projektů a dobročinných činností, které jsou jim vlastní. Kromě toho žalobkyně cituje některé příklady dokumentů, které považuje za irelevantní, identifikované za použití určitých vyhledávacích pojmů.

133 Komise zpochybňuje tvrzení týkající se vyhledávacích pojmů „big question“, „for free“, „not good for us“ a „shut* down“.

134 Pokud jde o vyhledávací pojem „big question“, Komise správně tvrdí, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že tento výraz se objevuje v e-mailu zaslaném [*důvěrné*] dvěma jejím kolegům, přičemž [*důvěrné*] je adresátem v kopii. V tomto e-mailu [*důvěrné*] dala pokyn odepřít některým subjektům přístup k programovým rozhraním žalobkyně (API). Tento e-mail označoval pod výrazem „big question“ strategické rozhodnutí, které je třeba v tomto ohledu přijmout. Komise z toho vyvozuje, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že slova „big question“ se mohla objevit buď v odpovědích na tento e-mail, nebo v navazujících e-mailech odkazujících na dotčenou „velkou otázku“ a napsaných výše uvedenými osobami, nebo v jiných e-mailech od stejných osob, které zmiňují případná podobná strategická protisoutěžní rozhodnutí.

135 Jak přitom vyplývá z bodu 4 písm. iii) odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise zamýšlí prošetřit existenci potenciálně diskriminačních praktik omezujících přístup k údajům, funkcím a API Facebooku nebo k jiným nástrojům v závislosti na případné kvalifikaci třetích osob jako soutěžitelů, které tak vylučují potenciální soutěžitele a vytváří překážky vstupu na případné trhy se službami týkajícími se sociální sítě nebo jiných digitálních služeb.

136 Žalobkyně nemůže tvrdit, že Komise měla omezit svou žádost na e-maily odkazující na tento původní e-mail nebo související s ním nebo podstatně omezit svou žádost jinými prostředky, například tím, že by vymezila mnohem kratší období nebo se zaměřila pouze na komunikaci mezi danými osobami. Nemůže ani tvrdit, že použití tohoto pojmu na všechny dokumenty připravené nebo obdržené třemi depozitáři za období sedmi let představovalo „lovení údajů“ velkého rozsahu.

137 Je totiž třeba uvést, že vyhledávací pojem „velká otázka“ má být použit pouze na dva depozitáře, a sice [*důvěrné*], a že období, kterého se týká žádost ohledně tohoto vyhledávacího pojmu, je stejné jako období, kterého se týká samotné šetření.

138 S ohledem na okolnosti připomenuté v bodě 134 výše, které nebyly žalobkyní zpochybněny, tedy Komise tím, že ji požádala o předložení dokumentů vyplývajících z použití vyhledávacího pojmu „big question“, navzdory skutečnosti, že tento výraz může být použit v běžné mluvě, mohla k datu přijetí napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že tyto informace jí mohou pomoci určit existenci jednání uvedeného v bodě 4 písm. iii) odůvodnění tohoto rozhodnutí v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 114 výše.

139 Pokud jde o vyhledávací pojem „for free“, Komise správně tvrdí, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že tento výraz je uveden v e-mailu zveřejněném výborem DCMS, který zmiňuje obchodní strategie žalobkyně v oblasti zpeněžení údajů, zejména různé možnosti poskytnout vývojářům aplikací třetích osob přístup k API a k údajům týkajícím se jejích uživatelů. Nezpochybňuje ani to, že autor e-mailu diskutoval otázku, zda má být přístup poskytnut bezplatně nebo za úplatu pod podmínkou výdajů na reklamu nebo výměnou za úplnou reciprocitu údajů a API, podle níž jsou API a údaje žalobkyně bezplatně zpřístupněny třetím aplikacím fungujícím na platformě Facebook prostřednictvím API výměnou za sdílení údajů jejich uživatelů s žalobkyní. Komise z toho vyvozuje, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že vyhledávací pojem „for free“ umožňuje identifikovat dokumenty odkazující na případné dohody o podmínečném sdílení údajů, které mohou zvýšit tok údajů mezi žalobkyní a třetími osobami, čímž se posiluje její tržní síla nebo vytváří překážky vstupu prostřednictvím hromadění údajů. Jak přitom vyplývá z bodu 4 písm. i) odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise hodlá právě prošetřit existenci takových dohod.

140 Žalobkyně rovněž ohledně tohoto vyhledávacího pojmu vznáší argumenty uvedené v bodě 136 výše. Z obdobných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 137 a 138 výše, je třeba mít za to, že Komise mohla k datu přijetí napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že tyto informace jí mohly pomoci určit existenci jednání uvedeného v bodě 4 písm. i) odůvodnění tohoto rozhodnutí v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 114 výše.

141 Pokud jde o vyhledávací pojem „shut* down“, Komise tvrdí, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že tento výraz byl použit jednak v interních dokumentech žalobkyně zveřejněných výborem DCMS v souvislosti s jejím případným přijetím strategie omezení přístupu k jejím údajům pro třetí osoby vnímané jako soutěžitelé, a jednak v e-mailu, v němž [*důvěrné*] schvaluje omezení přístupu k API prostřednictvím aplikace Vine.

142 Komise dodává, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že se vyhledávací pojem „shut* down“ vztahuje k případnému přijetí strategie ze strany žalobkyně, která omezuje přístup k jejím údajům pro třetí osoby vnímané jako soutěžitelé, uvedené v bodě 4 písm. iii) odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento vyhledávací pojem tedy umožňuje identifikovat dokumenty, které odkazují na takové potenciálně protisoutěžní praktiky, jelikož mohl být pravděpodobně použit k evokování omezení přístupu k údajům žalobkyně pro jiné soutěžitele.

143 Žalobkyně rovněž ohledně tohoto vyhledávacího pojmu vznáší argumenty uvedené v bodě 136 výše. Z důvodů obdobných důvodům uvedeným v bodech 137 a 138 výše je třeba mít za to, že vyhledávací pojem „shut* down“ byl použit na tři depozitáře, přičemž Komise mohla k datu přijetí napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že tyto informace jí mohly pomoci určit existenci jednání uvedeného v bodě 4 písm. iii) odůvodnění tohoto rozhodnutí v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 114 výše.

144 Pokud jde o vyhledávací pojem „not good for us“, žalobkyně nezpochybňuje, že tento výraz se objevuje v e-mailu zaslaném [*důvěrné*] dne 19. listopadu 2012, který byl zveřejněn výborem DCMS v roce 2018 a týkal se možnosti, že vývojáři vytvoří aplikace využívající údaje uživatelů platformy Facebook a jejich přátel, aniž žalobkyni poskytnou údaje na oplátku. V tomto e-mailu [*důvěrné*] zmínil různé způsoby, jak by žalobkyně mohla získat údaje od třetích osob výměnou za své vlastní údaje.

145 Komise dodává, aniž to žalobkyně zpochybňuje, že se výraz „not good for us“ podle všeho s ohledem na dotčený e-mail týká případných dohod uvedených v bodě 4 písm. i) odůvodnění napadeného rozhodnutí o sdílení podmíněných údajů, které mohou zvýšit tok údajů mezi žalobkyní a třetími stranami, čímž se posiluje tržní síla žalobkyně nebo vytváří překážky vstupu prostřednictvím shromažďování údajů. Dále dodává, že tento výraz by se mohl objevit rovněž v odpovědích na tento e-mail v navazujících e-mailech k otázce, zda by jiné praktiky vývojářů mohly být rovněž „nepříznivé pro [žalobkyni]“, podle [*důvěrné*], nebo v jiných e-mailech posledně uvedené, které nastolují stejnou otázku týkající se podobných praktik přijatých jinými vývojáři.

146 Žalobkyně rovněž ohledně tohoto vyhledávacího pojmu vznáší argumenty uvedené v bodě 136 výše. Z obdobných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 137 a 138 výše, je třeba mít za to, že Komise mohla k datu přijetí napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že tyto informace jí mohly pomoci určit existenci jednání uvedeného v bodě 4 písm. i) odůvodnění tohoto rozhodnutí v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 114 výše.

147 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázala porušení zásady nezbytnosti ze strany Komise, pokud jde o vyhledávací pojmy „big question“, „for free“, „not good for us“ a „shut* down“.

148 Navíc s ohledem na to, že Komise dodržela povinnost uvést odůvodnění, která jí přísluší, jak vyplývá z přezkumu prvního žalobního důvodu výše, žalobkyně Komisi rovněž neprávem vytýká, že nevysvětlila, v čem je použití určitých vyhledávacích pojmů v souladu se zásadou nezbytnosti.

149 Zadruhé, pokud jde o vyhledávací pojmy „compet* + Shar*“, „compet* + partner*“, „compet* + strateg*“, „line + strateg*“ a „line + block*“, je třeba uvést, že žalobkyně zpochybňuje jejich legalitu z důvodu počtu dokumentů identifikovaných použitím těchto pojmů v jejích interních databázích, který považuje za velmi vysoký. Pokud jde o výrazy „[*důvěrné*] + Shar*“, „[*důvěrné*] + Shar*“, „[*důvěrné*] + Shar*“, „[*důvěrné*] + Shar*“, „[*důvěrné*] + Shar*“, „duplicat* + (limit & data)“, „duplicat* + block*“ a „duplicat* + remov*“, žalobkyně tvrdí, že jejich použití identifikuje dokumenty, které považuje za irelevantní pro šetření Komise. Tyto dvě okolnosti údajně prokazují nesoulad všech těchto vyhledávacích pojmů se zásadou nezbytnosti.

150 Jak přitom tvrdí Komise, tyto argumenty neumožňují zpochybnit vhodnost nebo nezbytnost dotčených pojmů pro její šetření. Z povahy sporné žádosti o informace totiž vyplývá, že její rozsah se konkretizuje až po použití vyhledávacích pojmů v databázích žalobkyně za účelem identifikace dokumentů odpovídajících těmto pojmům. Metoda spočívající v použití vyhledávacích pojmů činí nevyhnutelnou identifikaci dokumentů, které se nakonec pro šetření ukážou jako irelevantní. Pouhá skutečnost, že použití vyhledávacích pojmů vede k identifikaci řady dokumentů, z nichž některé se následně ukáží jako irelevantní pro šetření Komise, tak sama o sobě nestačí k závěru, ve smyslu judikatury citované v bodech 113 a 114 výše, že dotčené vyhledávací pojmy nevykazují žádnou souvislost s protiprávním jednáním, na které má Komise podezření. To nestačí ani k vyloučení toho, že Komise mohla k datu napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že použití těchto vyhledávacích pojmů jí může pomoci určit existenci a rozsah tohoto protiprávního jednání, jeho dobu trvání nebo okruh zúčastněných podniků.

151 S ohledem na výše uvedené žalobkyně neprokázala, že nějaký vyhledávací pojem uvedený v napadeném rozhodnutí není v souladu se zásadou nezbytnosti vyplývající z čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003, jak je vykládán judikaturou připomenutou v bodech 110 až 114 výše.

152 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise porušila zásadu nezbytnosti tím, že požadovala předložení dokumentů, aniž zavedla záruky přinejmenším rovnocenné zárukám poskytnutým podnikům v rámci kontrol prováděných na základě článku 20 nařízení č. 1/2003, je třeba uvést, že Tribunálu, kterému byla předložena žaloba na neplatnost takového rozhodnutí o žádosti o informace, jako je napadené rozhodnutí, přísluší, aby v rámci žalobních důvodů, které před ním byly uplatněny, přezkoumal, zda takové rozhodnutí respektuje práva, která pro dotyčný podnik vyplývají z právního rámce použitelného na takové rozhodnutí. Naproti tomu mu nepřísluší přezkoumávat legalitu takového rozhodnutí ve srovnání s právním rámcem použitelným na rozhodnutí přijatá na odlišných právních základech, jako jsou rozhodnutí o kontrole.

153 Je však třeba připomenout, že podniky, kterým je žádost o informace určena, požívají přiměřených záruk.

154 Konkrétně v rámci výkonu rozhodnutí o žádosti o informace může takový podnik identifikovat dokumenty požadované Komisí a přezkoumat je za pomoci svých advokátů před jejich sdělením Komisi. Má tedy možnost odmítnout sdělení dokumentů, které spadají pod ochranu důvěrnosti ve vztahu mezi advokátem a jeho klientem. Kromě toho může Komisi zaslat odůvodněnou žádost o vrácení irelevantních dokumentů. Taková možnost je výslovně uznána v oznámení Komise

o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU (Úř. věst. 2011, C 308, s. 6). Komise je povinna takovou žádost přezkoumat, a případně vrátit irelevantní dokumenty.

155 První část druhého žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta.

b) Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení práva na obhajobu

156 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje její právo na obhajobu chráněné čl. 41 odst. 2 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jelikož jí ukládá povinnost předložit dokumenty, které jsou zaprvé neužitečné pro šetření Komise a zadruhé se týkají činností, které nejsou uvedeny v tomto rozhodnutí, jako je virtuální nebo rozšířená realita. Dodává, že obsah napadeného rozhodnutí jí neumožňuje zjistit, zda datová centra, která spravuje, a některé z jejích nových výrobků, jako je služba video hovorů skupiny „Messenger Rooms“, spadají do rozsahu šetření Komise. Stejně tak údajná protiprávní jednání, která Komise vyšetřuje, jí nejsou známa nebo nebyla jasně identifikována. Z těchto důvodů nemůže během kontradiktorní fáze řízení účinně připravit svou obhajobu a přijmout opatření, která může za tímto účelem považovat za užitečná, jako je vyhledávání a uchovávání důkazů nebo svědectví ve prospěch.

157 Komise a Spolková republika Německo zpochybňují argumenty žalobkyně.

158 V tomto ohledu je třeba připomenout, že dodržování práva na obhajobu při vedení správních řízení v oblasti politiky hospodářské soutěže představuje obecnou zásadu unijního práva, jejíž dodržování zajišťují unijní soudy (viz rozsudek ze dne 3. září 2009, Prym a Prym Consumer v. Komise, C-534/07 P, EU:C:2009:505, bod 26 a citovaná judikatura).

159 Je třeba připomenout, že správní řízení na základě nařízení č. 1/2003, které probíhá před Komisí, se dělí na dvě rozdílné po sobě následující fáze, z nichž každá odpovídá vlastní vnitřní logice, totiž jednak fázi přípravného vyšetřování a jednak kontradiktorní fázi. Fáze přípravného vyšetřování, během které Komise vykonává vyšetřovací pravomoci stanovené nařízením č. 1/2003 a která trvá až do oznámení námitek, má umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti, které potvrdí či nepotvrdí existenci jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat. Naopak kontradiktorní fáze, která trvá od oznámení námitek do přijetí konečného rozhodnutí, má Komisi umožnit, aby se s konečnou platností vyslovila k vytýkanému protiprávnímu jednání (viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 33 a citovaná judikatura).

160 Co se týče fáze přípravného vyšetřování, tato počíná běžet ode dne, kdy Komise v rámci výkonu pravomocí, které jsou jí svěřeny články 18 a 20 nařízení č. 1/2003, přijme opatření, která implikují výtku, že došlo k protiprávnímu jednání, a mají pro situaci podezřelých podniků významné důsledky. Kromě toho až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotyčný podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stadiu řízení, a má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. V důsledku toho může dotyčný podnik plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání oznámení námitek. Pokud by se totiž tato práva vztahovala také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena účinnost šetření Komise, protože dotyčný podnik by mohl již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace,

které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které před ní lze nadále tajit (viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 34 a citovaná judikatura).

161 Vyšetřovací opatření přijatá Komisí během fáze přípravného vyšetřování, zejména šetření a žádosti o informace, nicméně s sebou nesou ze své podstaty výtku protiprávního jednání a mohou mít významné dopady na situaci podezřelých podniků. Je tudíž třeba vyhnout se tomu, aby právo na obhajobu mohlo být nenapravitelně narušeno během této fáze správního řízení, jelikož přijatá vyšetřovací opatření mohou být určující pro shromáždění důkazů o protiprávnosti jednání podniků, jež mohou zakládat jejich odpovědnost (viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 35 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 15).

162 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že Komise přijala napadené rozhodnutí v rámci fáze přípravného vyšetřování v souvislosti s použitím údajů žalobkyní a před přijetím oznámení námitek. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 161 výše je tedy třeba určit, zda žalobkyně prokázala, že její právo na obhajobu bylo přijetím napadeného rozhodnutí nenapravitelně narušeno.

163 Zaprvé argumenty, kterými se žalobkyně dovolává porušení svého práva na obhajobu z důvodu, že podle napadeného rozhodnutí musí předložit dokumenty neužitečné pro šetření Komise, spočívají na předpokladu, že toto rozhodnutí bylo přijato v rozporu se zásadou nezbytnosti uvedenou v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003. Proto musí být zamítnuty v důsledku zamítnutí první části tohoto žalobního důvodu.

164 Zadruhé je třeba konstatovat, že žalobkyně tím, že na podporu této části tvrdí, že není schopna identifikovat praktiky, z nichž ji Komise podezřívá, ani zda některé z jejích činností a některé z jejích výrobků spadají do rozsahu šetření Komise, ve skutečnosti zpochybňuje jasnost vymezení předmětu šetření Komise a dodržení povinnosti uvést odůvodnění, která jí přísluší.

165 S ohledem na úvahy uvedené v bodě 82 výše, z nichž vyplývá, že Komise dodržela povinnost uvést odůvodnění, která jí přísluší, pokud jde o předmět šetření a popis praktik, jejichž existenci chtěla ověřit v rámci svého šetření, musí být tato tvrzení odmítnuta.

166 Pokud jde o dotazy žalobkyně ohledně otázky, zda jsou některé z oblastí její činnosti nebo některé z jejích výrobků zahrnuty do předmětu šetření Komise, je v bodě 41 výše připomenuto, že Komise není povinna adresátovi rozhodnutí o žádosti o informace sdělit veškeré informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, a že jí ani nemůže být uložena povinnost, aby ve fázi přípravného vyšetřování uvedla vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, nepřímé důkazy, tedy skutečnosti, které ji vedly k předpokladu, že došlo k porušení článku 101 SFEU. Takovou povinností by totiž byla dotčena rovnováha, kterou judikatura vytvořila mezi ochranou účinnosti šetření a ochranou práva dotyčného podniku na obhajobu (rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 37).

167 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobkyně uvádí, že údajné nejistoty stran chování, které jí bylo vytýkáno, jí zabránily přijmout opatření, která považovala za užitečná v její prospěch, a připravit tak svou obhajobu ve stadiu kontradiktorní fáze správního řízení, avšak neprokázala, že uvedené nejistoty způsobily nenapravitelné porušení jejího práva na obhajobu.

168 Za těchto podmínek musí být napadené rozhodnutí, které bylo přijato ve fázi přípravného vyšetřování v rámci správního řízení upraveného nařízením č. 1/2003, považováno za přijaté při dodržení práva žalobkyně na obhajobu.

169 Z toho plyne, že druhá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

c) Ke třetí části druhého žalobního důvodu, která vychází ze zneužití pravomoci

170 Žalobkyně vytýká Komisi, že zneužila své vyšetřovací pravomoci a ve skutečnosti provedla obecné a neomezené šetření všech jejích činností, jakož i vyšetřování jejích nejvyšších vedoucích pracovníků, či dokonce „lovení údajů“, když se prostřednictvím napadeného rozhodnutí snažila určit, zda se dopouštěla jiných protisoutěžních praktik nebo zda se dopustila jiných protiprávních jednání, a to i mimo oblast působnosti práva hospodářské soutěže. V tomto ohledu tvrdí, že praktiky, kterých se týká šetření Komise, jsou v napadeném rozhodnutí formulovány nejasně a že dotčené trhy a činnosti v něm nejsou upřesněny, ani potenciální soutěžitelé, kteří mohli být poškozeni, ani rozdíl mezi protisoutěžním vyloučením a vyloučením na základě výkonnosti.

171 Komise a Spolková republika Německo zpochybňují argumenty žalobkyně.

172 Je třeba konstatovat, že argumenty žalobkyně uplatněné na podporu této části směřují opět ke zpochybnění toho, že Komise dodržela svou povinnost uvést odůvodnění. Argument týkající se neurčitosti praktik, které jsou předmětem šetření Komise, a argument týkající se neoznačení soutěžitelů údajně poškozených praktikami, které jsou předmětem šetření, tak již byly zamítnuty jako neopodstatněné v rámci první výtky prvního žalobního důvodu. Pokud jde o argumenty týkající se skutečnosti, že činnosti žalobkyně a trhy dotčené šetřením nejsou v napadeném rozhodnutí dostatečně upřesněny, stejně jako rozdíl mezi protisoutěžním vyloučením a vyloučením na základě výkonnosti, nemohou s ohledem zaprvé na fázi řízení, ve které bylo napadené rozhodnutí přijato, a na judikaturu připomenutou v bodě 160 výše a zadruhé na rozsah povinnosti uvést odůvodnění tohoto rozhodnutí příslušející Komisi, připomenutý v bodech 38 až 46 výše, prokázat zneužití vyšetřovacích pravomocí Komise.

173 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba zamítnout třetí část druhého žalobního důvodu, a tudíž i druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

4. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na respektování soukromého života, zásady proporcionality a práva na řádnou správu

174 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí tím, že vyžaduje předložení řady soukromých a irelevantních dokumentů, porušuje základní právo na respektování soukromého života zakotvené v článku 7 Listiny a v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), zásadu proporcionality a právo na řádnou správu.

175 Žalobní důvod se dělí do tří částí.

a) K první části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení práva na respektování soukromého života

176 Žalobkyně se dovolává porušení práva na respektování svého soukromého života, jakož i soukromého života jejího personálu a dalších osob, které je chráněno článkem 7 Listiny a článkem 8 EÚLP.

177 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí představuje neodůvodněný zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu článku 8 EÚLP. Zaprvé totiž z argumentů uvedených na podporu každého z žalobních důvodů vyplývá, že tento zásah není stanoven zákonem, a sice čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003. Zadruhé napadené rozhodnutí nesleduje legitimní cíl, jelikož v něm Komise požaduje předložení informací, u nichž nemohla důvodně předpokládat, že jí pomohou určit existenci domnělých praktik. Zatřetí toto rozhodnutí nesplňuje zásadu nezbytnosti vyžadovanou článkem 8 EÚLP.

178 Komise a Spolková republika Německo zpochybňují argumenty žalobkyně.

179 Podle článku 7 Listiny má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.

180 Podle čl. 8 odst. 1 EÚLP má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

181 Článek 7 Listiny týkající se práva na respektování soukromého a rodinného života obsahuje práva odpovídající právům zaručeným čl. 8 odst. 1 EÚLP. V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny je tedy třeba dát článku 7 Listiny tentýž smysl a dosah, jaký je přiznán čl. 8 odst. 1 EÚLP, jak je vykládán judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 70).

182 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví, že každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto Listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Dále při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

183 Je třeba přezkoumat, zda napadené rozhodnutí dodržuje článek 7 Listiny a za tímto účelem splňuje podmínky stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny.

1) K existenci právního základu pro zásah do soukromého života

184 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí představuje protiprávní zásah do práva na respektování soukromého života, a to z následujících důvodů. Zaprvé z argumentů uvedených na podporu každého z žalobních důvodů vyplývá, že tento zásah není stanoven zákonem, a sice čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003. Zadruhé předání všech dokumentů odpovídajících vyhledávacím pojmům uvedeným v napadeném rozhodnutí Komisi by vedlo ke sdělení osobních údajů týkajících se depozitářů uvedených v tomto rozhodnutí, dalších zaměstnanců žalobkyně, jakož i jejich přátel nebo rodinných příslušníků (dále jen „sporné osobní údaje“). Zatřetí žalobkyně tvrdí, že nemůže být nucena sdělit Komisi informace irelevantní pro účely šetření. Tvrdí, že pokud by tomu tak bylo, bylo by to v rozporu s čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním

osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1, a oprava Úř. věst. 2018, L 127, s. 2) tím, že se protiprávně zpracovávají osobní údaje, neboť toto zpracování není nezbytné pro splnění právní povinnosti ve smyslu tohoto ustanovení.

185 Podle podmínek uvedených v čl. 52 odst. 1 Listiny musí být omezení práva na respektování soukromého života nejprve stanoveno zákonem. Dotčené opatření tedy musí mít právní základ (viz rozsudek ze dne 28. května 2013, Trabelsi a další v. Rada, T-187/11, EU:T:2013:273, bod 79 a citovaná judikatura).

186 Tak tomu je v projednávané věci. Napadené rozhodnutí bylo přijato na základě čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003, který Komisi svěřuje pravomoc požadovat rozhodnutím od podniků a sdružení podniků poskytnutí informací.

187 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumenty žalobkyně, že napadené rozhodnutí je protiprávní, jelikož sebou nese protiprávní zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení 2016/679.

188 Nejprve je třeba uvést, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39), se podle čl. 2 odst. 1 použije na zpracování osobních údajů všemi orgány a subjekty Unie, zatímco nařízení 2016/679 se vztahuje na všechny další fyzické nebo právnické osoby, s výjimkou případů stanovených v čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení.

189 Článek 6 odst. 1 nařízení 2016/679 dále stanoví toto:

„Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

[…]

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje […]“

190 Je třeba připomenout, že článek 1 napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni podle čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003 povinnost předložit dokumenty uvedené v přílohách tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí tedy představuje právní povinnost ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení 2016/679.

191 Ostatní argumenty vznesené žalobkyní v bodě 127 žaloby jsou formulovány globálně a nediferencovaně, a nejsou tedy v souladu s požadavky stanovenými v článku 76 jednacího řádu.

192 Konečně čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 stanoví, že orgány Unie mohou zákonně zpracovávat osobní údaje, pokud je to „nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je orgán nebo subjekt Unie pověřen“.

193 V tomto ohledu výkon pravomocí svěřených Komisi nařízením č. 1/2003 přispívá k zachování režimu hospodářské soutěže tak, jak jej zamýšlejí Smlouvy, který musí podniky nezbytně dodržovat (viz rozsudek ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněný, EU:T:2018:367, bod 105 a citovaná judikatura).

194 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 1/2003 přiznává Komisi pravomoc přijímat rozhodnutí o žádostech o informace, žalobkyně nemůže tvrdit, že napadené rozhodnutí představuje zásah, který není stanoven zákonem ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

2) Ke sledování cílů obecného zájmu uznaných Unií

195 Pokud jde o podmínku, že při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení výkonu práva zavedena pouze tehdy, pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého, žalobkyně zpochybňuje, že napadené rozhodnutí odpovídá takovým cílům. V tomto ohledu tvrdí, že Komise vyžaduje sdělení informací, u nichž se nemůže rozumně domnívat, že jí pomohou prokázat existenci praktik, které vyšetřuje.

196 Z judikatury vyplývá, že pravomoci svěřené Komisi článkem 18 nařízení č. 1/2003 mají za cíl umožnit jí plnit úkol dohlížet na dodržování pravidel hospodářské soutěže na vnitřním trhu, který jí svěřují Smlouvy. Účelem těchto pravidel je zamezit narušování hospodářské soutěže na úkor obecného zájmu, individuálních podniků a spotřebitelů (obdobně viz rozsudek ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněný, EU:T:2018:367, bod 105 a citovaná judikatura).

197 Napadené rozhodnutí je tedy projevem výkonu pravomocí svěřených Komisi nařízením č. 1/2003, který – jak bylo uvedeno v bodě 193 výše – přispívá k zachování soutěžního režimu zamýšleného Smlouvami, jehož dodržování je pro podniky závazné.

198 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy napadené rozhodnutí odpovídá cílům obecného zájmu uznaným Unií.

3) K respektování podstaty práva na respektování soukromého života

199 Žalobkyně netvrdí, že napadené rozhodnutí zasahuje do podstaty práva na respektování soukromého života ve smyslu článku 7 Listiny.

4) K přiměřenosti zásahu do soukromého života

200 Je třeba připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby omezení práv a svobod zakotvených v Listině, která mohou být zavedena akty unijního práva, nepřekračovala meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaných legitimních cílů nebo potřeby ochrany práv a svobod druhého, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a jím způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 26. dubna 2022, Polsko v. Parlament a Rada, C-401/19, EU:C:2022:297, bod 65 a citovaná judikatura).

201 Za účelem přezkumu přiměřenosti zásahu do soukromého života způsobeného napadeným rozhodnutím je tedy třeba ověřit, zda je tento zásah přiměřený a nezbytný k dosažení cílů obecného zájmu sledovaných Unií, před tím, než bude přezkoumáno vážení zájmů.

i) K přiměřenosti zásahu

202 V projednávané věci je třeba mít s ohledem na body 110, 196 a 197 výše za to, že taková žádost o informace, jako je napadené rozhodnutí, představuje přiměřené opatření k dosažení cílů obecného zájmu sledovaných Komisí.

ii) K nezbytnosti zásahu

203 Pokud jde o otázku, zda napadené rozhodnutí překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů obecného zájmu, které sleduje, žalobkyně uvádí několik argumentů.

– *K nedostatečné úrovni ochrany postupu virtuální datové místnosti*

204 Žalobkyně tvrdí, že postup virtuální datové místnosti přijatý Komisí v pozměňovacím rozhodnutí neumožňuje dostatečně chránit její právo a právo dotčených osob na respektování jejich soukromého života. V tomto ohledu zaprvé tvrdí, že uvedený postup umožňuje úředníkům Komise provést zběžný přezkum sporných osobních údajů v rozporu s právem na respektování soukromého života dotyčných osob a že jí může způsobit vážnou újmu. Zadruhé tvrdí, že tento postup nemá vliv na povinnost, která je v rozporu s právem na respektování soukromého života těchto osob, sdělit Komisi takové údaje, jako jsou sporné osobní údaje, které jsou irelevantní pro její šetření. Žalobkyně v tomto ohledu obhajuje existenci přiměřeného přístupu, který může napravit protiprávnost napadeného rozhodnutí přijetím jiných opatření nebo dodatečných opatření.

205 Je třeba připomenout, že po přijetí usnesení ze dne 29. října 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-451/20 R, nezveřejněné, EU:T:2020:515), přijala Komise dne 11. prosince 2020 pozměňovací rozhodnutí. Podle tohoto rozhodnutí Komise přijala zvláštní postup, pokud jde o dokumenty, které musí žalobkyně předložit na základě napadeného rozhodnutí, které však na první pohled nesouvisely s jejími obchodními činnostmi a obsahovaly citlivé osobní údaje (dále jen „chráněné dokumenty“).

206 Článek 3 pozměňovacího rozhodnutí stanoví vložení bodu 9 písm. o) a p) do přílohy I.A napadeného rozhodnutí, který zní takto:

„9 o) Chráněné dokumenty budou předány Komisi na samostatném elektronickém nosiči. Tyto dokumenty budou následně umístěny do virtuální datové místnosti, která bude přístupná co možná nejomezenějšímu počtu členů vyšetřovací komise za (virtuální či fyzické) přítomnosti odpovídajícího počtu advokátů společnosti Facebook. Členové vyšetřovací komise dotčené dokumenty prozkoumají a vyhodnotí, přičemž advokátům společnosti Facebook umožní, aby před založením dokumentů, které budou považovány za relevantní, do spisu, tyto dokumenty okomentovali. V případě neshody ohledně kvalifikace určitého dokumentu budou mít advokáti společnosti Facebook právo vysvětlit důvody svého nesouhlasu. V případě přetrvávající neshody bude moct společnost Facebook požádat ředitele pro informace, komunikace a média působícího u generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž o zahájení arbitráže;

9 p) Chráněné dokumenty mohou být předány Komisi v podobě, v níž budou odstraněna jména dotčených osob a veškeré informace umožňující jejich identifikaci. Na žádost Komise, odůvodněnou potřebami vyšetřování, musí být chráněné dokumenty, které byly předány v upravené podobě, předány Komisi v jejich úplném, neupraveném znění.“

207 Je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení 2016/679 žalobkyně zákonným způsobem zpracovává osobní údaje tím, že Komisi předá dokumenty obsahující takové údaje, které jsou požadovány na základě napadeného rozhodnutí.

208 Kromě toho, jak bylo připomenuto v bodě 192 výše, podle čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 mohou orgány Unie zákonně zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým jsou tyto orgány pověřeny.

209 Kromě toho žalobkyně tvrdila, aniž to Komise zpochybnila, že některé dokumenty identifikované v návaznosti na použití vyhledávacích pojmů obsažených v napadeném rozhodnutí, a tedy musí být předloženy na základě tohoto rozhodnutí, obsahují citlivé osobní údaje.

210 Takové údaje mohou spadat pod údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nařízení 2016/679 a v čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725.

211 Článek 9 odst. 1 a odst. 2 písm. g) nařízení 2016/679 a čl. 10 odst. 1 a odst. 2 písm. g) nařízení 2018/1725 stanoví v totožné podobě toto:

„1. Zakazuje se zpracování osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud jde o některý z těchto případů:

[…]

g) zpracování je nezbytné z důvodu významného veřejného zájmu na základě práva Unie, které je přiměřené sledovanému cíli, dodržuje podstatu práva na ochranu údajů a poskytuje vhodné a konkrétní záruky základních práv a zájmů subjektu údajů[…]“

212 Článek 9 odst. 2 písm. g) nařízení 2016/679 a čl. 10 odst. 2 písm. g) nařízení 2018/1725 tak podřizují možnost zpracování osobních údajů uvedených v jejich příslušných prvních odstavcích třem podmínkám. Zaprvé zpracování musí sledovat významný veřejný zájem, který má základ v unijním právu. Zadruhé zpracování musí být nezbytné pro uskutečnění tohoto veřejného zájmu. Zatřetí musí být unijní právo přiměřené sledovanému cíli, dodržovat podstatu práva na ochranu údajů a poskytovat vhodné a konkrétní záruky základních práv a zájmů subjektu údajů.

213 Žalobkyně se nedovolává porušení podmínek stanovených těmito ustanoveními, takže Tribunál není povinen přezkoumávat soulad napadeného rozhodnutí s těmito ustanoveními. Uvedená ustanovení jsou však relevantní pro posouzení, zda napadené rozhodnutí splňuje třetí z podmínek stanovených v čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice zda toto rozhodnutí překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů obecného zájmu, které sleduje.

214 Pokud jde o první podmínku, v bodě 202 výše bylo připomenuto, že taková žádost o informace, jako je napadené rozhodnutí, představuje vhodné opatření k dosažení cílů obecného zájmu sledovaných Komisí.

215 Pokud jde o druhou podmínku, z přezkumu první části druhého žalobního důvodu vyplývá, že Komise s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 114 výše dostatečně prokázala požadovanou spojitost mezi informacemi požadovanými v napadeném rozhodnutí a předpokládanými protiprávními jednáními zmíněnými v tomto rozhodnutí. Zpracování osobních údajů, které s sebou nese napadené rozhodnutí, je tedy nezbytné k uskutečnění sledovaného významného veřejného zájmu.

216 Pokud jde o třetí podmínku, je třeba připomenout, že článek 5 nařízení 2018/1725 vymezuje pravomoc unijních orgánů zpracovávat osobní údaje tím, že zejména v odst. 1 písm. a) stanoví, že takové zpracování je přípustné, je-li to nezbytné ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je tento orgán pověřen. Mimoto z bodu 74 výše vyplývá, že po výměně korespondence s žalobkyní Komise stáhla předchozí žádost o informace a přijala napadené rozhodnutí, které obsahuje omezený počet vyhledávacích pojmů a týká se nižšího počtu depozitářů, aby se snížil počet následných výsledků a omezilo se předložení určených interních dokumentů. Tento postup měl za následek snížení počtu dokumentů obsahujících osobní údaje, či dokonce chráněných dokumentů ve smyslu pozměňovacího rozhodnutí, které byla žalobkyně povinna předložit. Konečně, jak vyplývá z bodu 3 odůvodnění tohoto posledně uvedeného rozhodnutí, cílem postupu virtuální datové místnosti je založit do spisu pouze chráněné dokumenty, u nichž je po přezkumu v takové místnosti prokázáno, že jsou skutečně relevantní pro šetření Komise. Žalobkyně kromě toho netvrdí, že napadené rozhodnutí zasahuje do podstaty práva na respektování soukromého života ve smyslu článku 7 Listiny.

217 Kromě toho, jak vyplývá z bodu 9 písm. o) a p) přílohy I.A napadeného rozhodnutí, chráněné dokumenty musí být Komisi předány jiným způsobem než ostatní požadované dokumenty, a to na samostatném elektronickém nosiči. Kromě toho virtuální datová místnost, do které budou tyto dokumenty následně umístěny, bude přístupná pouze co nejomezenějšímu počtu členů týmu pověřeného šetřením za virtuální nebo fyzické přítomnosti rovnocenného počtu advokátů žalobkyně. Advokáti žalobkyně mají navíc možnost vyjádřit se k dokumentům, které členové týmu pověřeného vyšetřováním považují za relevantní před tím, než je tito členové vloží do spisu. Navíc bod 9 písm. o) přílohy I.A napadeného rozhodnutí stanoví, že v případě neshody ohledně kvalifikace dokumentu budou mít advokáti žalobkyně právo vysvětlit důvody svého nesouhlasu, který – pokud přetrvává – poskytuje žalobkyni právo požádat o rozhodčí řízení ředitele pro informace, komunikace a média působícího u GŘ Komise pro hospodářskou soutěž. Kromě toho bod 9 písm. p) přílohy I.A napadeného rozhodnutí stanoví, že chráněné dokumenty mohou být Komisi předány ve formě, kdy jsou odstraněna jména dotčených osob a všechny informace umožňující jejich identifikaci, a že pouze na žádost Komise odůvodněnou potřebami vyšetřování musí být chráněné dokumenty, které byly předány v upravené podobě, předány v jejich úplném a neupraveném znění.

218 Opatření stanovená v bodě 9 písm. o) a p) přílohy I.A napadeného rozhodnutí tedy nepřekračují meze toho, co je nezbytné pro účely cílů sledovaných napadeným rozhodnutím, a jejich nevýhody nejsou nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 200 výše.

219 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví postup virtuální datové místnosti, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů obecného zájmu, které sleduje, a sice přispívat k zachování režimu hospodářské soutěže zamýšleného Smlouvami, jehož dodržování je pro podniky závazné.

220 Tento závěr není zpochybněn argumenty žalobkyně směřujícími k identifikování přiměřenějšího přístupu, který mohl být v napadeném rozhodnutí přijat prostřednictvím jiných nebo dodatečných opatření. Podle žalobkyně měla Komise umožnit jejím advokátům přezkoumat, zda dokumenty, které požaduje, jsou relevantní pro šetření a v dokumentu, který by jí byl předán, identifikovat a popsat dokumenty obsahující citlivé osobní údaje, aniž by tyto samotné dokumenty předala. Komise rovněž mohla, či dokonce měla získat souhlas subjektů údajů před předáním dotčených dokumentů.

221 V tomto ohledu, pokud jde o účast advokátů žalobkyně za účelem posouzení relevance požadovaných dokumentů, je zaprvé v bodě 113 výše připomenuto, že je věcí Komise, aby posoudila, zda je určitá informace nezbytná k odhalení porušení pravidel hospodářské soutěže. Zadruhé, jak správně tvrdí Komise a Spolková republika Německo, pokud by vyšetřovaný podnik nebo jeho advokáti mohli sami určit, které dokumenty jsou podle nich relevantní pro její šetření, vážně by to zasáhlo do vyšetřovacích pravomocí Komise s rizikem, že dokumenty, které mohou být relevantní, budou opomenuty a nikdy jí nebudou předloženy, a to bez jakékoli možnosti kontroly.

222 Pokud jde o získání souhlasu subjektů údajů s předáním chráněných dokumentů Komisi, zaprvé jak bylo připomenuto v bodech 189 a 190 výše, čl. 6 odst. 1 nařízení 2016/679 stanoví, že zpracování osobních údajů je zákonné, pokud je splněna alespoň jedna ze šesti podmínek uvedených v tomto odstavci. Zpracování osobních údajů, které s sebou nese předložení dokumentů požadovaných Komisí, je přitom zákonné, jelikož je nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá žalobkyně ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení 2016/679. V důsledku toho není podle čl. 6 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení vyžadován souhlas subjektů údajů, jejichž osobní údaje jsou zpracovávány. Zadruhé takový souhlas není podle čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 podmínkou zákonnosti zpracování údajů Komisí v rámci výkonu úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřena, což je případ šetření na základě nařízení č. 1/2003.

223 V důsledku toho žalobkyně svými argumenty neidentifikovala méně omezující opatření, která měla Komise přijmout. Z výše uvedeného vyplývá, že argumenty žalobkyně musí být zamítnuty.

– *K vyloučení některých kategorií dokumentů z postupu virtuální datové místnosti*

224 Žalobkyně vytýká Komisi, že do působnosti postupu virtuální datové místnosti nezahrnula dokumenty, které souvisely s jejími obchodními činnostmi a obsahovaly rovněž citlivé osobní údaje. To je v rozporu se zásadou, podle níž se respektování soukromého života vztahuje rovněž na korespondenci odeslanou z místa výkonu práce a v rámci obchodních sdělení. Žalobkyně uvádí osm dokumentů, které mohou spadat do této kategorie.

225 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně a tvrdí, že definovala a vymezila postup virtuální datové místnosti v souladu s výrokem usnesení ze dne 29. října 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-451/20 R, nezveřejněné, EU:T:2020:515).

226 Úvodem je třeba uvést, že otázka, zda dokument obsahující citlivé osobní údaje má či nemá spojitost s obchodními činnostmi žalobkyně, takže má či nemá být zpracován podle postupu virtuální datové místnosti, je konkrétně posuzována na prvním místě žalobkyní. Komise totiž nemůže zkontrolovat posouzení žalobkyně v tomto ohledu před nahlédnutím do dotčeného dokumentu, ať už je to v rámci postupu virtuální datové místnosti nebo mimo něj. Může pouze později uložit sankci za nedodržení povinností, které příslušely žalobkyni.

227 Podle žalobkyně jeden z dotčených dokumentů obsahuje osobní politické názory [*důvěrné*], které jsou smíchané s informacemi o jejích obchodních činnostech. Je třeba konstatovat, že tento dokument je e-mailem, ve kterém zaměstnanec žalobkyně [*důvěrné*] oznamuje, že se účastnil snídaně pořádané [*důvěrné*] a vyjadřuje v něm podporu [*důvěrné*] pro budoucí volby. Žalobkyně však neidentifikovala informace týkající se jejích obchodních činností, které tento dokument obsahuje, a takové informace z tohoto dokumentu nevyplývají. Nevyplývá z něj ani to, že se autor účastnil dotčené události jakožto zaměstnanec [*důvěrné*] žalobkyně. Není tedy prokázáno, že tento dokument nespadá do působnosti postupu virtuální datové místnosti.

228 Pokud jde o ostatní dokumenty, kterých se žalobkyně dovolává, je třeba konstatovat následující.

229 Z těchto dokumentů žalobkyně označuje čtyři z nich, které se týkají jejích lidských zdrojů, zejména hodnocení, nemocí nebo stížností a které obsahují údajně vysoce osobní korespondenci mezi [*důvěrné*] ohledně jejich přátel a jejich rodin, které jsou smíchány s informacemi o jejích obchodních činnostech.

230 Prvním dokumentem je e-mail zaslaný [*důvěrné*] spolupracovníkům, v němž tento popisuje rodičovské problémy spojené se svými dospívajícími dětmi a který obsahuje osobní vtip jiné osoby související se stejnou problematikou. Žalobkyně neprokázala, že tento e-mail obsahoval údaje spadající pod údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nařízení 2016/679 a v čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725.

231 Totéž platí pro druhý dokument, který spočívá v hodnocení vlastní úrovně pracovních výkonů určitým zaměstnancem žalobkyně. Jedinými osobními informacemi, kterých se žalobkyně dovolává, je totiž přání dotčené osoby cestovat více, jakož i ze své podstaty subjektivní vyjádření této osoby na soukromý život jiné osoby, a to bez odkazu na konkrétní údaje nebo skutečnosti.

232 Stejně tak ve třetím dokumentu, kterým je výměna e-mailů [*důvěrné*], má jeden z nich za to, že jiný zaměstnanec by měl více důrazně vyjádřit své přesvědčení ohledně otázky profesní povahy související s činnostmi žalobkyně. Žalobkyně neprokázala, že tento dokument obsahuje údaje spadající pod údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nařízení 2016/679 a v čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725.

233 Konečně žalobkyně takové údaje neidentifikovala ani ve čtvrtém dokumentu, který je životopisem uchazeče o pracovní místo u žalobkyně.

234 Kromě toho se žalobkyně dovolává dvou dokumentů týkajících se jejích činností a činností vedených [*důvěrné*] ohledně politických témat, které nesouvisí s předmětem šetření Komise.

235 Prvním dokumentem je výměna e-mailů mezi zaměstnanci žalobkyně [*důvěrné*] za účelem projednání zejména otázek obchodní povahy a týkajících se hospodářských činností v daném státě. Žalobkyně však v této výměně e-mailů neidentifikovala údaje spadající pod údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nařízení 2016/679 a v čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725.

236 Žalobkyně takové údaje neidentifikovala ani v druhém dokumentu vypracovaném [*důvěrné*], který popisuje její činnosti, pokud jde o politická témata, která nesouvisí s předmětem šetření Komise.

237 Žalobkyně se dovolává posledního dokumentu, který uvádí diskuse mezi jejími zástupci a politiky o takových otázkách, jako je boj proti terorismu a předcházení trestné činnosti. Je třeba konstatovat, že tento dokument je, jak tvrdí žalobkyně, interním e-mailem obsahujícím shrnutí z jednání u kulatého stolu, kterého se účastnili někteří z jejích zástupců, věnovanému spolupráci

v oblasti boje proti pohlavnímu zneužívání dětí. Tento e-mail zahrnoval oficiální zprávu organizace zapojené do tohoto boje, jakož i výňatky ze sdělení vládních organizací, které byly v této oblasti rovněž zapojeny. Žalobkyně v tomto e-mailu neprokázala existenci údajů uvedených v čl. 9 odst. 1 nařízení 2016/679 a v čl. 10 odst. 1 nařízení 2018/1725.

238 Konečně žalobkyně nemůže vyvodit ze samotného přijetí pozměňovacího rozhodnutí, že předložení dokumentů obsahujících osobní údaje, které nebyly zkoumány v rámci postupu virtuální datové místnosti, porušuje právo na respektování jejího soukromého života a života subjektů údajů.

239 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně musí být zamítnuty.

– *K nepřiměřené pracovní zátěži uložené v souvislosti s virtuální datovou místností*

240 Žalobkyně tvrdí, že postup virtuální datové místnosti jí s ohledem na lhůtu pro předložení dotčených dokumentů ukládá pracovní zátěž, která je nepřiměřená ve srovnání s potřebami šetření Komise. Potřeby tohoto řízení jí totiž vedou k tomu, že musí odstranit z přibližně [*důvěrné*] dokumentů, které mohou být obzvláště irelevantní, sporné osobní údaje, které obsahují.

241 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

242 Je třeba uvést, že bod 9 písm. p) přílohy I.A napadeného rozhodnutí stanoví, že „chráněné dokumenty mohou být předány Komisi v podobě, v níž budou odstraněna jména subjektů údajů a veškeré informace umožňující jejich identifikaci“.

243 Z toho vyplývá, že odstranění jmen subjektů údajů je možností poskytnutou žalobkyni, ale není pro ni závazné, takže je oprávněna ji nevyužít. Nemůže tedy užitečně tvrdit, že napadené rozhodnutí jí v tomto ohledu ukládá nepřiměřenou pracovní zátěž.

244 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala žádnou protiprávnost, kterou by byl stižen postup virtuální datové místnosti stanovený v bodě 9 písm. o) a p) přílohy I.A napadeného rozhodnutí.

iii) K neexistenci vážení potřeb šetření a ochrany práv žalobkyně

245 Žalobkyně Komisi vytýká, že neváží nezbytnost shromáždění informací pro potřeby jejího šetření a nezbytnost chránit její právo na respektování soukromého života a právo subjektů údajů. Podle žalobkyně totiž takové vážení mělo vést Komisi k tomu, aby nevyžadovala předložení všech dokumentů odpovídajících použití vyhledávacích pojmů uvedených v napadeném rozhodnutí, i když jí prokázala, že mnohé dokumenty jsou pro její šetření irelevantní.

246 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

247 V projednávané věci z bodů 17 až 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v návaznosti na rozhodnutí o žádosti o informace ze dne 11. listopadu 2019 a v odpověď na žádost žalobkyně ze dne 20. listopadu 2019, aby Komise přehodnotila počet vyhledávacích pojmů a depozitářů, na které se tato žádost o informace vztahuje, žalobkyně a Komise diskutovaly zejména o vymezení požadovaných informací. Dne 6. prosince 2019 tak Komise vyzvala žalobkyni, aby jí sdělila počet výsledků získaných ve vztahu ke každému použitému vyhledávacímu pojmu a depozitáři, aby

mohla ověřit, zda je třeba změnit vyhledávací pojmy nebo seznam depozitářů. Jak přitom vyplývá z bodu 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise považovala za vhodné změnit rozhodnutí ze dne 11. listopadu 2019, zejména s cílem snížit počet vyhledávacích pojmů, seznam depozitářů a počet následných výsledků a omezit předložení interních dokumentů.

248 Je třeba konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí značně snížila počet vyhledávacích výrazů, jejichž uplatnění požadovala, jakož i počet dotčených depozitářů, přičemž tento počet se snížil z 58 v rozhodnutí ze dne 11. listopadu 2019 na 3, což je počet, který sama žalobkyně označuje v napadeném rozhodnutí za „nízký“. Toto snížení, které žalobkyně nezpochybnila, mělo nutně za následek snížení počtu dokumentů, které měly být případně předány Komisi. Snížení počtu depozitářů a jejich počet nakonec uvedený v napadeném rozhodnutí jsou nepřímými důkazy o tom, že Komise vážila potřeby svého šetření, jakož i práva žalobkyně a osob, jejichž osobní údaje by mohly být obsaženy v informacích požadovaných na základě napadeného rozhodnutí.

249 Kromě toho s ohledem na posuzovací pravomoc Komise připomenutou v bodech 43 a 112 až 114 výše, pokud jde o informace, jejichž poskytnutí může požadovat prostřednictvím žádosti, skutečnost, že se dokumenty mohou nakonec ukázat jako irelevantní pro šetření, nestačí k prokázání nepřiměřené nebo neodůvodněné povahy žádosti o informace, ani neprovedení vážení mezi potřebami šetření a právy žalobkyně a osob, jejichž osobní údaje by mohly být obsaženy v informacích požadovaných na základě napadeného rozhodnutí.

250 Konečně v rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává rozsudku ESLP ze dne 2. dubna 2015, Vinci Construction a GTM Génie Civil a Services v. Francie (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), stačí uvést, že se tato věc týkala možnosti požadovat účinný přezkum dodržování důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem v rámci provádění kontroly. V projednávaném případě však napadené rozhodnutí nestanoví předložení obsahu komunikace mezi žalobkyní nebo jakoukoli jinou osobou a jejími advokáty Komisi.

251 Je tedy třeba mít za to, že žalobkyně neprokázala, že napadené rozhodnutí neprovedlo vážení mezi potřebami šetření Komise a ochranou práva žalobkyně a subjektů údajů na respektování soukromého života.

5) K nepřiměřenosti nebo nedostatečnosti profesního tajemství

252 Žalobkyně tvrdí, že profesní tajemství uložené zaměstnancům Komise na základě článku 339 SFEU a čl. 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003 jim zaprvé nepřiznává neomezené právo na přístup ke sporným osobním údajům a zadruhé neposkytuje samo o sobě dostatečné záruky umožňující účinnou ochranu soukromého života subjektů údajů a jejich osobních údajů.

253 Žalobkyně rovněž tvrdí, že dokumenty, které nejsou relevantní pro šetření, by mohly být použity k neoprávněným účelům, jako je rozšíření rámce stávajícího šetření nebo zahájení jiného šetření, či dokonce rozšíření i mimo omezený okruh zaměstnanců Komise pověřených šetřením. Tyto dokumenty by mohly být předány třetím osobám v reakci na případné žádosti o přístup ke spisu nebo by mohly být automaticky zpřístupněny soudům. Žalobkyně může být rovněž povinna předat tyto dokumenty osobám, které na ni podaly žalobu k soudům Spojených států amerických. Sporné osobní údaje tak mohou být předány mnoha osobám, které nejsou zaměstnanci Komise, což je v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu soukromého života.

254 Komise, podporovaná Spolkovou republikou Německo, argumenty žalobkyně zpochybňuje.

255 Je třeba připomenout, že úředníci a zaměstnanci Komise podléhají přísným povinnostem dodržovat profesní tajemství podle článku 339 SFEU a článku 28 nařízení č. 1/2003. Tato ustanovení zakazují úředníkům Komise zveřejnit informace, které jsou předmětem profesního tajemství a byly získány na základě žádosti o informace, nebo je použít k jiným účelům, než pro které byly získány. Kromě toho jsou úředníci a zaměstnanci Komise vázáni článkem 17 služebního řádu úředníků Evropské unie, který jim zakazuje, a to i po odchodu z činné služby, „nepovolené poskytování informací, které získal[i] při plnění [jejich] služebních povinností, ledaže tyto informace již byly zveřejněny nebo veřejnosti zpřístupněny“.

256 Článek 339 SFEU ani článek 28 nařízení č. 1/2003 výslovně neuvádí, jaké informace jsou kromě obchodního tajemství profesním tajemstvím. Z článku 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003 přitom nelze dovodit, že by tomu tak bylo v případě všech informací získaných na základě uvedeného nařízení, s výjimkou těch, jejichž zveřejnění je povinné podle jeho článku 30. Článek 28 nařízení č. 1/2003, který dovršuje a provádí článek 339 SFEU v oblasti pravidel hospodářské soutěže použitelných na podniky, totiž stejně jako toto ustanovení primárního práva brání výlučně zpřístupnění informací, které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství (viz rozsudek ze dne 28. ledna 2015, Akzo Nobel a další v. Komise, T-345/12, EU:T:2015:50, bod 61 a citovaná judikatura).

257 Profesní tajemství zahrnuje kromě obchodního tajemství informace, které jsou známy jen omezenému počtu osob a jejichž zpřístupnění může způsobit vážnou újmu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám. Konečně je třeba, aby zájmy, jež by mohly být zpřístupněním předmětné informace poškozeny, byly objektivně hodné ochrany (viz rozsudek ze dne 15. července 2015, Pilkington Group v. Komise, T-462/12, EU:T:2015:508, bod 45 a citovaná judikatura).

258 Pokud jde zaprvé o argument žalobkyně, že profesní tajemství, které je uloženo zaměstnancům Komise, jim nepřiznává neomezený přístup ke sporným osobním údajům, v bodě 192 výše je připomenuto, že podle čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 mohou unijní orgány zákonně zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen orgán nebo instituce Unie.

259 Pokud jde zadruhé o argument, podle kterého povinnosti v oblasti profesního tajemství nepředstavují dostatečné záruky účinné ochrany soukromého života subjektů údajů a jejich osobních údajů, je nutno konstatovat, že není podložený a že nic neumožňuje *a priori* předpokládat, že Komise v daném okamžiku nedbala na dodržování svých povinností a povinností svých zaměstnanců na základě článku 339 SFEU, článku 28 nařízení č. 1/2003 a článku 17 služebního řádu úředníků (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 1991, SEP v. Komise, T-39/90, EU:T:1991:71, bod 58).

260 Pokud jde zatřetí o argument vycházející z nebezpečí použití dokumentů shromážděných k údajně nelegitimním účelům, jako je rozšíření rámce stávajícího vyšetřování nebo zahájení jiného šetření, je třeba připomenout dvě následující zásady. Zaprvé povinnosti zaměstnanců Komise podle článku 339 SFEU a článku 28 nařízení č. 1/2003 brání použití informací obdržených na základě žádosti o informace k jiným účelům, než pro které byly získány. Kromě toho je cílem žádosti o informace umožnit Komisi shromáždit informace a dokumenty nezbytné k ověření reálnosti a rozsahu určité skutkové a právní situace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 37), aniž je dotčena možnost Komise změnit rozsah svého šetření v návaznosti na shromážděné informace.

261 Tribunál totiž potvrdil, pokud jde o rozhodnutí o žádosti o informace přijaté po oznámení námitek, že je vlastní správnímu řízení podle pravidel Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže, že Komise může po zaslání oznámení námitek zaslat žádosti o doplňující informace, aby případně vzala některé námitky zpět nebo doplnila námitky nové (rozsudky ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 121, a ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 76).

262 S ohledem na rozdělení na dvě odlišné po sobě následující fáze správního řízení na základě nařízení č. 1/2003, připomenuté v bodě 159 výše, platí výše uvedené úvahy tím spíše, když jde jako v projednávaném případě o přijetí rozhodnutí o žádosti o informace během fáze přípravného vyšetřování před přijetím oznámení námitek. Je třeba v tomto ohledu připomenout, že předběžná fáze má Komisi umožnit shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující či nepotvrzující existenci porušení pravidel hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat.

263 Žalobkyně se tedy nemůže účinně dovolávat údajného rizika, že některé dokumenty předložené v odpověď na napadené rozhodnutí budou Komisí použity za účelem rozšíření rozsahu stávajícího šetření nebo zahájení jiného šetření.

264 Pokud jde začtvrté o argumenty žalobkyně, podle kterých dokumenty, které nejsou relevantní pro šetření nebo obsahují takové údaje, jako jsou sporné osobní údaje, mohou být ve větším rozsahu rozšířeny mimo Komisi, je třeba konstatovat, že se týkají hypotetických situací, jako jsou případné žádosti třetích osob o přístup ke spisu a údajně automatické předání dokumentů soudům, a že nejsou podložené.

265 Z úvah uvedených v bodech 200 až 264 výše vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že napadené rozhodnutí představuje neodůvodněný zásah do jejího soukromého života nebo do života jejích zaměstnanců či jiných osob. Za těchto podmínek je třeba první část třetího žalobního důvodu zamítnout.

b) K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady proporcionality

266 Žalobkyně Komisi vytýká, že porušila zásadu proporcionality. Tvrdí, že porušení této zásady vyplývá zaprvé z její povinnosti předložit v rámci virtuální datové místnosti dokumenty obsahující citlivé osobní údaje, zadruhé z povinnosti předložit v témže kontextu dokumenty obsahující jak obchodní údaje, tak osobní údaje, zatřetí z existence metod, které lépe chrání soukromý život osob než virtuální datová místnost, pokud jde o posouzení relevance chráněných dokumentů, a začtvrté z nevhodnosti a neúčinnosti možnosti anonymizace dotčených dokumentů.

267 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

268 Je třeba připomenout, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, EU:C:1990:391, bod 13, a ze dne 14. července 2005, Nizozemsko v. Komise, C-180/00, EU:C:2005:451, bod 103).

269 Z ustálené judikatury vyplývá, že žádosti o informace, které Komise podniku zašle, musí být v souladu se zásadou proporcionality a že povinnost podniku poskytnout informace nesmí pro tento podnik znamenat zátěž, která je nepřiměřená potřebám šetření (rozsudky ze dne 12. prosince 1991, SEP v. Komise, T-39/90, EU:T:1991:71, bod 51; ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 86, a ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, body 120 a 121).

270 V projednávané věci se žalobkyně zaprvé dovolávala zjevně nepřiměřené povahy pracovní zátěže, kterou sebou nese napadené rozhodnutí, pouze v souvislosti s odstraněním dokumentů, na které se vztahoval postup virtuální datové místnosti. Jak přitom bylo uvedeno v bodě 243 výše, odstranění jmen subjektů údajů je možností, kterou má žalobkyně, ale není pro ni závazná, takže je oprávněna ji nevyužít a není oprávněna se v tomto ohledu dovolávat porušení zásady proporcionality. Pokud jde o údajnou nepřiměřenost anonymizace z důvodu nízkého počtu dotyčných depozitářů, která by usnadnila jejich identifikaci v daném dokumentu, je třeba připomenout, že nízký počet dotyčných depozitářů představuje nepřímý důkaz dodržení zásady nezbytnosti požadovaných informací ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a vážení potřeb šetření a ochrany práv žalobkyně.

271 Zadruhé se žalobkyně dovolává možnosti, která by mohla představovat alternativu k virtuální datové místnosti stanovené v napadeném rozhodnutí, identifikovat a popsat v dokumentu, který je předán Komisi, dokumenty obsahující citlivé osobní údaje, aniž by předala samotné tyto dokumenty. Podle ní tato praxe umožňuje zabránit zaprvé tomu, aby zaměstnanci Komise měli přístup k dotčeným osobním údajům prostřednictvím nahlédnutí do dokumentů ve virtuální datové místnosti, a zadruhé povinnosti odstranit z těchto dokumentů citlivé osobní údaje, které obsahují, před jejich předáním Komisi.

272 Jak přitom bylo uvedeno v bodě 219 výše, postup virtuální datové místnosti zavedený v projednávané věci nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů obecného zájmu, které sleduje, s ohledem na právo na respektování soukromého života žalobkyně a subjektů údajů, jak je chráněno článkem 7 Listiny.

273 Navíc, jak vyplývá z bodu 238 výše, předložení dokumentů obsahujících osobní údaje, které nebyly přezkoumány v rámci postupu virtuální datové místnosti, nepředstavuje porušení práva žalobkyně a subjektů údajů na respektování soukromého života.

274 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázala porušení zásady proporcionality, takže druhá část třetího žalobního důvodu musí být zamítnuta.

c) Ke třetí části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení práva na řádnou správu

275 Žalobkyně tvrdí, že nepřezkoumání relevance dokumentů požadovaných na základě napadeného rozhodnutí představuje zjevné porušení jejího práva na řádnou správu. V tomto ohledu připomíná, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost poskytnout Komisi řadu dokumentů, které nejsou relevantní pro její šetření nebo obsahují osobní údaje, z nichž některé jsou citlivé.

276 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

277 Je třeba připomenout, že bod 37 odůvodnění nařízení č. 1/2003 stanoví, že toto nařízení „dodržuje základní práva a je v souladu se zásadami uznávanými zejména [Listinou]“ a že by „mělo být vykládáno a používáno s ohledem na tato práva a zásady“.

278 Článek 41 Listiny, která má podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce SEU stejnou právní sílu jako Smlouvy, nadepsaný „Právo na řádnou správu“, v odstavci 1 stanoví, že „[k]aždý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě“.

279 Podle judikatury týkající se zásady řádné správy patří mezi záruky přiznané unijním právním řádem ve správních řízeních zejména povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní okolnosti projednávaného případu (rozsudky ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, bod 14, a ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 404).

280 Je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně ve své odpovědi na otázku položenou Tribunálem, argumenty předložené na podporu této části v podstatě splývají s argumenty předloženými na podporu druhé části tohoto žalobního důvodu, které se zase částečně překrývají s argumenty uplatněnými na podporu druhého žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady nezbytnosti a první části tohoto žalobního důvodu.

281 Vzhledem k tomu, že všechny tyto argumenty již byly zamítnuty, je třeba mít za to, že žalobkyně neprokázala, že Komise neprovedla pečlivý a nestranný přezkum projednávaného případu. Neprokázala tedy, že napadené rozhodnutí bylo stiženo porušením zásady řádné správy.

282 V důsledku toho je třeba zamítnout třetí část třetího žalobního důvodu, a tudíž tento žalobní důvod v plném rozsahu.

283 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalobu je třeba v plném rozsahu zamítnout.

V. K nákladům řízení

284 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

285 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Spolková republika Německo proto ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Meta Platforms Ireland Ltd ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, včetně nákladů řízení vynaložených v rámci řízení o předběžném opatření.

3) Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. května 2023.

Podpisy